

ในปี พ.ศ. 2558 สหประชาชาติได้ยึดมั่นในวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนประจำปี 2573 วาระนี้ตระหนักถึงความสำคัญของการมองข้ามความอดอยากหิวโหยไปสู่เป้าหมายเพื่อให้มั่นใจว่าการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยมีคุณค่าทางโภชนาการและเพียงพอสำหรับทุกคนตลอดทั้งปีและการจัดการขาดสารอาหารทุกรูปแบบ (เป้าหมาย SDG 2.1 และ 2.2) 5 ปีในวาระการประชุม 2030 ตอนนี้เป็นเวลาที่จะประเมินความคืบหน้าและตั้งคำถามว่าความพยายามอย่างต่อเนื่องในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้ ด้วยเหตุนี้รายงานในปีนี้จะเสริมการประเมินสถานะของความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการในโลกด้วยการคาดการณ์ว่าโลกจะมีลักษณะอย่างไรในปี 2030 หากแนวโน้มของทศวรรษที่ผ่านมายังคงดำเนินต่อไป ที่สำคัญเนื่องจากการระบาดของ COVID-19 ยังคงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รายงานนี้พยายามที่จะคาดการณ์ผลกระทบบางอย่างของการระบาดใหญ่ทั่วโลกนี้ต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ อย่างไรก็ตามเนื่องจาก COVID-19 จะก่อให้เกิดสิ่งสำคัญที่ต้องตระหนักว่าการประเมินใดๆ ในขั้นตอนนี้อาจมีความไม่แน่นอนในระดับสูงและควรได้รับการตีความด้วยความระมัดระวัง

ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด ความไม่มั่นคงของอาหารสามารถนำไปสู่อาการที่แตกต่างกันของการขาดสารอาหาร องค์ประกอบสำคัญหนึ่งที่อธิบายการเชื่อมต่อนี้คืออาหารที่ผู้คนกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณภาพของอาหารของพวกเขา ความไม่มั่นคงของอาหารสามารถส่งผลกระทบต่อคุณภาพอาหารในรูปแบบที่แตกต่างกัน อาจนำไปสู่การขาดสารอาหารเช่นเดียวกับน้ำหนักเกินและโรคอ้วน การสร้างความมั่นใจในการเข้าถึงอาหารเพื่อสุขภาพเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการบรรลุเป้าหมาย SDG ของการจัดการขาดสารอาหารทุกรูปแบบ ด้วยเหตุนี้รายงานนี้จึงตรวจสอบหลายประเด็นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพของอาหาร รวมถึงความท้าทายในการประเมินและตรวจสอบการบริโภคอาหารและคุณภาพอาหารในระดับโลก

มาตรา 1.1 นำเสนอหลักฐานล่าสุดที่มีอยู่เกี่ยวกับความคืบหน้าในการบรรลุเป้าหมายความหิวโหยและความไม่มั่นคงของอาหาร (SDG 2.1) การประเมินนี้เสริมด้วยการประเมินครั้งแรกของศักยภาพในการบรรลุเป้าหมายเหล่านี้ภายในปี 2030 ในระดับโลกและระดับภูมิภาคตามสมมติฐานที่ว่าแนวโน้มที่สังเกตในทศวรรษที่ผ่านมาจะยังคงดำเนินต่อไป

มาตรา 1.2 นำเสนอตัวเลขล่าสุดเกี่ยวกับความคืบหน้าในการบรรลุเป้าหมายระดับโลกสำหรับตัวชี้วัดโภชนาการเจ็ดตัว (รวมถึงตัวชี้วัด SDG 2.2 สามตัว) โดยมีจุดเด่นเกี่ยวกับความแคระแกรนในวัยเด็ก ส่วนนี้ยังคงเป็นผลกระทบต่อสถานการณ์โภชนาการจะเป็นเช่นใน 2030

การวิเคราะห์ที่นำเสนอในมาตรา 1.1 และ 1.2 ใช้ข้อมูลที่รวบรวมได้ถึงเดือนมีนาคม 2020 แต่มีระยะเวลาอ้างอิงที่สิ้นสุดในปี 2019 ดังนั้น พวกเขาควรจะเข้าใจเพื่อเป็นตัวแทนของความมั่นคงด้านอาหารและสถานการณ์โภชนาการก่อนการระบาดของ COVID-19 ในขั้นตอนนี้มันเป็นไปได้ที่จะดำเนินการปริมาณที่สมบูรณ์และมีข้อมูลของผลกระทบของการแพร่ระบาดของ COVID-19 อย่างไรก็ตามรายงานนี้ให้การประเมินว่าการระบาดใหญ่อาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการอย่างไรภายในข้อจำกัดที่กำหนดโดยข้อมูลที่มีอยู่ในปัจจุบัน

มาตรา 1.3 อธิบายถึงความท้าทายในการกำหนดและตรวจสอบคุณภาพอาหาร นอกจากนี้ยังนำเสนอหลักฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้คนกำลังกินทั่วโลก รวมถึงแนวโน้มทั่วโลกในความพร้อมของอาหารและการประเมินคุณภาพอาหารในระดับโลกและระดับชาติ มันจบลงด้วยการตรวจสอบการเชื่อมโยงที่สำคัญระหว่างความไม่มั่นคงของอาหารของผู้คน (การเข้าถึง) และคุณภาพอาหาร **เป็นส่วนที่ 2** ของรายงานนี้ ซึ่งตรวจสอบในเชิงลึกค่าใช้จ่ายและความสามารถในการจ่ายของอาหารเพื่อสุขภาพ **มาตรา 1.4** สรุปและสรุป **ส่วนที่ 1**

1.1 ความก้าวหน้าสู่ความอดอยากหิวโหยและเป้าหมายความไม่มั่นคงของอาหาร

ข้อความสำคัญ

➔ การอัปเดตสำหรับหลายประเทศทำให้สามารถประเมินความหิวโหยในโลกด้วยความแม่นยำมากขึ้นในปีนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลที่เข้าถึงได้ใหม่ทำให้สามารถแก้ไขประมาณการการด้อยค่าประจำปีทั้งหมดสำหรับจีนย้อนกลับไปในปี 2000 ส่งผลให้จำนวนที่ลดลงอย่างมากของจำนวนที่น้อยเกินไปในโลก อย่างไรก็ตาม การแก้ไขยืนยันแนวโน้มที่รายงานในฉบับที่ผ่านมาของรายงานนี้: จำนวนคนที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหยทั่วโลกได้ชะลอตัวลงตั้งแต่ 2014

➔ ประมาณการในปัจจุบันคือเกือบ 690 ล้านคนอดอยากหิวโหย หรือ 8.9 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลก - เพิ่มขึ้น 10 ล้านคนในหนึ่งปีและเกือบ 60 ล้านคนในห้าปี

➔ แม้จะมีการประเมินความอดอยากหิวโหยในประเทศจีนอีกครั้ง แต่ส่วนใหญ่ของโลกขาดสารอาหาร - 381 ล้าน - ยังคงพบในเอเชีย กว่า 250 ล้านคนอาศัยอยู่ในแอฟริกาซึ่งจำนวนผู้ด้อยค่ามีการเติบโตเร็วกว่าในภูมิภาคอื่น ๆ ของโลก

➔ จำนวนคนที่ได้รับผลกระทบจากความไม่มั่นคงของอาหารอย่างรุนแรงซึ่งเป็นอีกมาตรการหนึ่งเกี่ยวกับความหิวโหยยังแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มขาขึ้น ในปี 2019 เกือบ 750 ล้านคนหรือเกือบหนึ่งในสี่คนในโลก - ได้รับความไม่มั่นคงของอาหารในระดับที่รุนแรง

➔ เมื่อพิจารณาจากระดับความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลางหรือรุนแรงผู้คนประมาณ 2 พันล้านคนในโลกไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยมีคุณค่าทางโภชนาการและเพียงพอในปี 2019

➔ ในระดับโลกความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลางหรือรุนแรงและระดับที่รุนแรงเท่านั้นจะสูงกว่าผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ช่องว่างทางเพศในการเข้าถึงอาหารเพิ่มขึ้นจาก 2018 เป็น 2019

➔ โลกไม่ได้อยู่ในการติดตามเพื่อให้บรรลุ Zero Hunger ภายในปี 2030 หากแนวโน้มล่าสุดยังคงดำเนินต่อไป จำนวนคนที่ได้รับผลกระทบจากความอดอยากหิวโหยจะเกิน 840 ล้านคนภายในปี 2030 หรือ 9.8 เปอร์เซ็นต์ของประชากร นี่เป็นสถานการณ์ที่น่าตกใจแม้จะไม่คำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการแพร่ระบาดของ COVID-19

➔ คาดว่า COVID-19 จะแย่งโอกาสโดยรวมสำหรับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ ความไม่มั่นคงของอาหารอาจปรากฏในประเทศและกลุ่มประชากรที่ไม่ได้รับผลกระทบแบบดั้งเดิม การประเมินเบื้องต้นชี้ให้เห็นว่าการระบาดใหญ่อาจเพิ่มจำนวนอย่างน้อย 83 - 132 ล้านคนในปี 2020 ขึ้นอยู่กับสถานการณ์การเติบโตทางเศรษฐกิจ (การสูญเสียตั้งแต่ 4.9 ถึง 10 เปอร์เซ็นต์ในการเติบโตของ GDP ทั่ว

โลก) การฟื้นตัวที่คาดหวังในปี 2021 จะนำจำนวนผู้ด้อยค่าลง แต่ยังคงสูงกว่าที่คาดการณ์ไว้ในสถานการณ์ที่ไม่มีภาวะระบาดใหญ่

สิบปียังคงกำจัดความอดอยากหิวโหยและให้แน่ใจว่าการเข้าถึงอาหารสำหรับทุกคน

รายงานฉบับนี้นำเสนอหลักฐานล่าสุดที่มีอยู่เกี่ยวกับความคืบหน้าในการบรรลุเป้าหมายความหิวโหยและความไม่มั่นคงของอาหาร นอกจากนี้ยังพยายามที่จะทำนายสถานะของความมั่นคงด้านอาหารในปี 2030 โดยการประเมินวิถีของความหิวโหยในปัจจุบันในระดับโลกและระดับภูมิภาค

การประเมินได้รับประโยชน์จากการอัปเดตที่สำคัญสำหรับหลายประเทศที่มีประชากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลที่เข้าถึงได้ใหม่สำหรับจีนทำให้สามารถอัปเดตการประมาณการความไม่เท่าเทียมกันในการใช้พลังงานอาหารในประเทศ สิ่งนี้ทำให้เราแก้ไขความชุกทั้งหมดของซีรีย undernourishment (PoU) สำหรับประเทศย้อนกลับไปในปี 2000 และโดยการขยายเพื่อประเมินความหิวในโลกด้วยความแม่นยำมากขึ้น (ดูกล่อง 1)

กล่องที่ 1

ข้อมูลที่ได้รับการปรับปรุงสำหรับประเทศจีนช่วยปรับปรุงความถูกต้องของการประมาณการความหิวโหยทั่วโลก

การแก้ไขพารามิเตอร์เพื่อประเมิน PoU เป็นขั้นตอนมาตรฐานดำเนินการเป็นประจำทุกปีเมื่อมีข้อมูลเพิ่มเติม สิ่งนี้ทำให้ไม่สามารถเปรียบเทียบการประมาณการ PoU ในรุ่นต่างๆของรายงาน (ดู Box 2 และภาคผนวก 2) ถึงกระนั้นข้อมูลก็ไม่สามารถอัปเดตพารามิเตอร์สำหรับทุกประเทศทุกปี ในปัจจุบันได้ด้วยการปรับปรุงรวมถึงการแก้ไขพารามิเตอร์ที่สำคัญของความไม่เท่าเทียมกันในการบริโภคอาหารสำหรับ 13 ประเทศในหมู่พวกเขา บางส่วนของประชากรมากที่สุดในโลก ตามที่ไฮไลต์ในฉบับก่อนหน้านี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาจนถึงปีนี้สามารถเข้าถึงข้อมูลล่าสุดเพื่อแก้ไขพารามิเตอร์ของความไม่เท่าเทียมกันในการบริโภคอาหารสำหรับประเทศจีน ระบุว่าประเทศเป็นเจ้าภาพหนึ่งในห้าของประชากรโลก, การปรับปรุงใด ๆ ของพารามิเตอร์จีนสามารถคาดว่าจะสร้างความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับการประมาณการทั่วโลก

ในขณะที่ยังคงเผชิญกับความมั่นคงด้านอาหารและความท้าทายด้านโภชนาการ, จีนได้ทำกำไรการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่น่าประทับใจตั้งแต่การปรับปรุงล่าสุดที่ไม่ได้สะท้อนให้เห็นในการประเมินก่อนหน้านี้. ความเชื่อมั่นของเราว่าการปรับปรุง PoU สำหรับจีนเป็นสิ่งจำเป็นได้รับการเสริมเพิ่มเติมโดยการประเมินล่าสุดเกี่ยวกับสถานะของโภชนาการในประเทศจีน, รายงานเกี่ยวกับโรคเรื้อรังและโภชนาการของชาวจีน, เผยแพร่โดยคณะกรรมการวางแผนสุขภาพและครอบครัวแห่งชาติจีนเมื่อ 30 มิถุนายน 2015. รายงานแสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงอย่างมากในสถานะทางโภชนาการของประชากรจีนรวมถึงการลดการขาดสารอาหารในผู้ใหญ่ (วัดเป็นเปอร์เซ็นต์ของบุคคลที่มีดัชนีมวลกายต่ำกว่า 18.5 กก./ม.²) จาก 8.5 เปอร์เซ็นต์ใน 2002 ถึง 6 เปอร์เซ็นต์ใน 2012, และของ stunting ในเด็กอายุต่ำกว่า 6 ปีจาก 16.3 เปอร์เซ็นต์ใน 2002 เพื่อ 8.1 เปอร์เซ็นต์ใน 2013.^{11,12*} อย่างไรก็ตามข้อมูลในรายงานไม่สามารถใช้สำหรับการอัปเดตเนื่องจากไม่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความไม่เท่าเทียมกันของการบริโภคอาหารในประชากร

* ดูเพิ่มเติมตารางที่ 1 ในวัง วังและคิ้ว (2017, p.149)¹² ในช่วงเวลาเดียวกัน, การประมาณการการขาดสารอาหารร่วมของยูนิเซฟ, WHO และธนาคารโลกสำหรับ stunting ในหมู่เด็กอายุต่ำกว่าห้าปี (เป้าหมาย SDG 2.2) ลดลงจาก 21.8 เป็น 8.1 เปอร์เซ็นต์.

ในปีนี้ FAO ได้รับข้อมูลจากสองแบบสำรวจในประเทศจีนที่สามารถใช้เพื่อปรับปรุงการประมาณการ PoU ครั้งแรกคือการสำรวจสุขภาพและโภชนาการของจีน (CHNS)** ดำเนินการตั้งแต่ปี 1990 ถึง 2011 ครอบคลุม 12 เขตการบริหารระดับจังหวัดของจีน ประการที่สองคือการสำรวจการเงินในครัวเรือนของจีน (CHFS),*** ซึ่ง

ครอบคลุม 28 จาก 34 เขตบริหารระดับจังหวัดของจีนและดำเนินการทุกสองปีตั้งแต่ปี 2011 ถึง 2017 ด้วยข้อมูลเหล่านี้มันเป็นไปได้ที่จะปรับปรุงข้อมูลเกี่ยวกับความไม่เท่าเทียมกันของการใช้พลังงานอาหารทั่วประเทศจีนและตั้งนั้นการประมาณการของ PoU สำหรับประเทศจีนและเพื่อแก้ไขทั้งชุดกลับไป 2000 เพื่อความสอดคล้อง

****** CHNS รวบรวมโดยสถาบันโภชนาการและสุขภาพแห่งชาติ (NINH) อดีตสถาบันโภชนาการและความปลอดภัยของอาหารแห่งชาติที่ศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคแห่งจีน (CCDC) และศูนย์ประชากรแคโรไลนาที่มหาวิทยาลัยนอร์ทแคโรไลนาที่ Chapel Hill

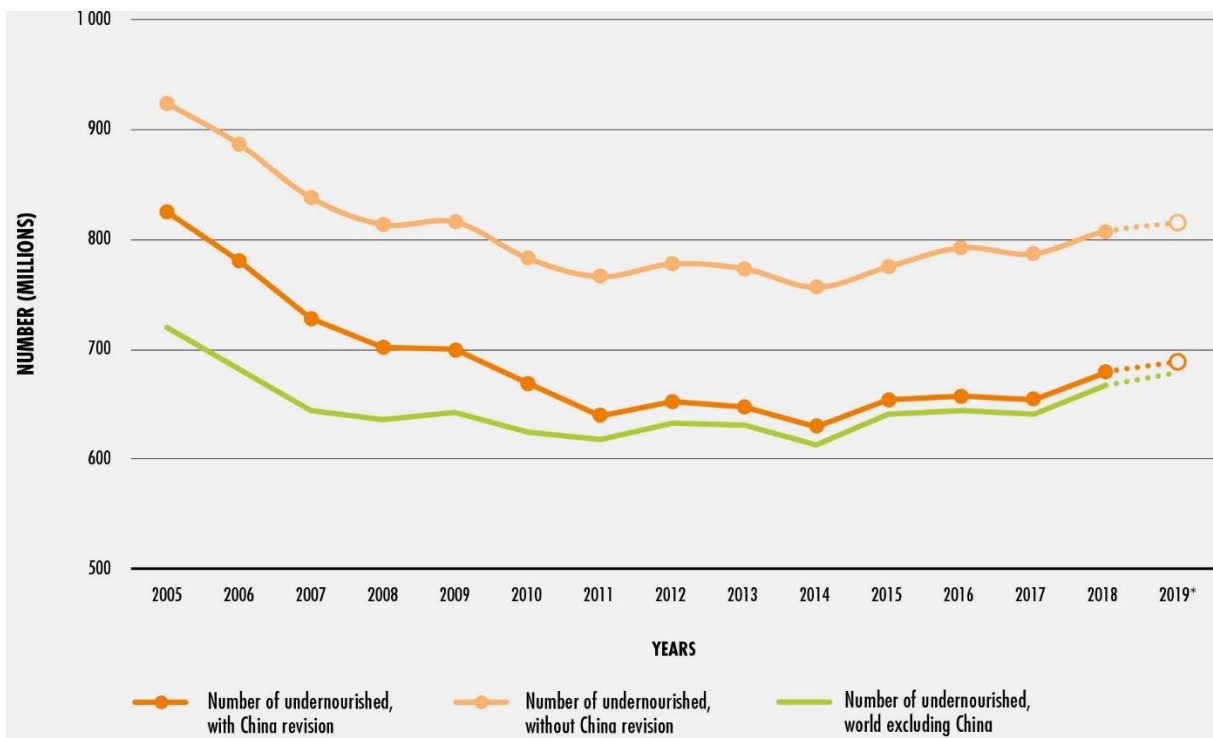
******* CHFS รวบรวมโดยศูนย์วิจัยและสำรวจการเงินครัวเรือนของจีนของสถาบันวิจัยเศรษฐศาสตร์และการจัดการที่มหาวิทยาลัยการเงินและเศรษฐศาสตร์ตะวันตกเฉียงใต้ในเฉิงตูมณฑลเสฉวนประเทศจีน

แม้ว่าจะขึ้นอยู่กับกรอบการสุ่มตัวอย่างและการออกแบบที่แตกต่างกัน CHNS และ CHFS ให้การประมาณการที่เชื่อถือได้เพียงพอของการบริโภคอาหารเฉลี่ยและค่าใช้จ่ายอาหารเฉลี่ยตามลำดับตามจังหวัดและรายได้ลดลง สิ่งนี้ทำให้สามารถประมาณฟังก์ชันทางสถิติที่เชื่อมโยงการใช้พลังงานอาหารประจำวันของครัวเรือนทั่วไปในประเทศจีนกับค่าใช้จ่ายอาหารรายเดือนของพวกเขา จากนั้นโมเดลโดยประมาณจะถูกใช้เพื่อคาดการณ์ระดับการใช้พลังงานโดยรายได้ลดลงในแต่ละจังหวัดและปีตามข้อมูลค่าใช้จ่ายด้านอาหารที่รายงานใน CHFS ผลที่ได้, ถ่วงน้ำหนักอย่างถูกต้องโดยประชากรปัจจุบันในแต่ละรายได้ decile โดยจังหวัด, ถูกนำมาใช้ในการคำนวณการประมาณการของความไม่เท่าเทียมกันในการบริโภคพลังงานอาหารนิสัยเนื่องจากรายได้ (CV/y) ใน 2011, 2013, 2015 และ 2017. การประมาณการเหล่านี้ถูกใช้เพื่ออัปเดตชุดของ PoU สำหรับประเทศจีน** ด้วยการแก้ไข PoU โดยประมาณสำหรับจีนในปี 2017 ต่ำกว่า 2.5 เปอร์เซ็นต์ของประชากรซึ่งเป็นค่าต่ำสุดที่สามารถรายงานได้อย่างน่าเชื่อถือโดยใช้วิธีการ PoU หากไม่มีการแก้ไขประมาณการ 2017 จะใกล้เคียงกับ 10 เปอร์เซ็นต์

******** คำอธิบายโดยละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อมูลป้อนเข้าวิธีการและผลลัพธ์สามารถพบได้ใน Cafiero, Feng & Ishaq, 2020¹³

การแก้ไขชุดจีนส่งผลให้ชุดใหม่ของการประมาณการของ PoU และจำนวนของ undernourished ในโลกซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงข้อมูลใหม่ขณะนี้มีความแม่นยำมากขึ้นกว่าในอดีต ผลที่ได้คือการเปลี่ยนแปลงลงอย่างมากของทั้งชุดของตัวเลขความหิวทั่วโลกดังที่แสดงในรูป A. แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงนี้ในระดับ, การแก้ไขยืนยันแนวโน้มที่รายงานในฉบับที่ผ่านมาของรายงานนี้: จำนวนคนที่ได้รับผลกระทบจากความหิวในโลกได้รับการค่อยๆเพิ่มขึ้นตั้งแต่ 2014

เป็นของจำนวนของ UNDERNOURISHED ในโลก, มีและไม่มีแก้ไขสำหรับประเทศจีน

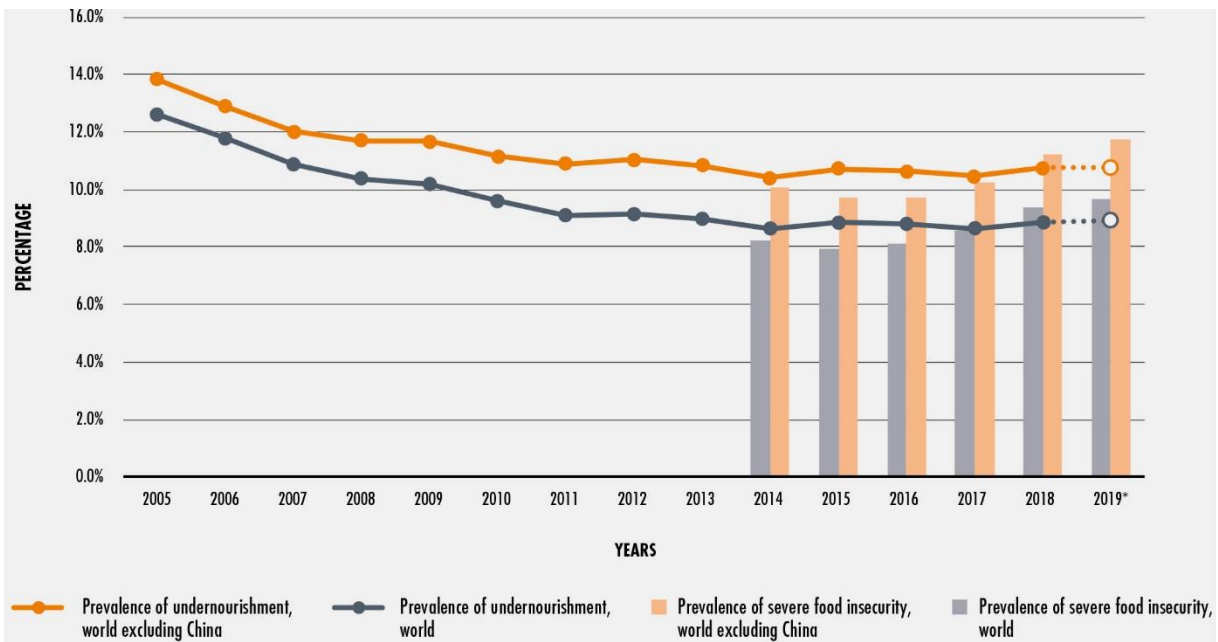

SOURCE: FAO.

นอกเหนือจากแนวโน้มในการปรับปรุงโภชนาการในประเทศจีนจากรายงาน 2015 ที่กล่าวถึงข้างต้น การตรวจสอบเพิ่มเติมสำหรับการแก้ไขมาจากการเปรียบเทียบการประมาณการทั่วโลกที่ปรับปรุงใหม่ของ PoU กับการประมาณการล่าสุดของความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรงตามระดับประสบการณ์ความไม่มั่นคงของอาหาร (FIES) ตามที่อธิบายไว้ในรายงานฉบับที่ผ่านมา PoU และความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรงตาม FIES นั้นแตกต่างกันมาตรการอิสระในขอบเขตของการกีดกันอาหารอย่างจริงจังขึ้นอยู่กับวิธีการและแหล่งข้อมูลที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามพวกเขาเป็นสองวิธีเสริมในการดูขอบเขตของความหิวในโลก (ดูส่วนใน [ตัวบ่งชี้ SDG 2.1.2](#) ในรายงานนี้)

ประมาณการ PoU ที่ปรับปรุงใหม่ทั้งสำหรับทั้งโลกและทั่วโลกยกเว้นจีน (รูป B) แสดงการบรรจบกันที่น่าทึ่งกับชุดของความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรงในปี 2014-2019 สิ่งนี้ยืนยันความถูกต้องและความเร่งด่วนของการแก้ไข การเกิดพร้อมกันมากขึ้นของตัวชี้วัดทั้งสองนี้ - สำหรับจีนและสำหรับโลก - เป็นขั้นตอนการต้อนรับไปสู่พื้นฐานแบบครบวงจรสำหรับการวัดความคืบหน้าบนท้องถนนไปสู่ความสำเร็จของ SDG 2

ของความชุกของ UNDERNOURISHMENT ในโลกที่มีและไม่มีประเทศจีน, เมื่อเทียบกับความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารอย่างรุนแรงบนพื้นฐานของ FIES

SOURCE: FAO.

BOX 2

ปรับปรุงชุดของความชุกของประมาณการและประมาณการที่น้อยเกินถึง 2030

ชุด PoU ได้รับการแก้ไขเสมอก่อนที่จะเผยแพร่แต่ละฉบับใหม่ของรัฐควมมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการใน โลก สิ่งนี้ทำเพื่อคำนึงถึงข้อมูลใหม่ ๆ ที่ FAO ได้รับตั้งแต่การเปิดตัวรุ่นก่อนหน้า เนื่องจากกระบวนการนี้มักจะ หมายถึงการแก้ไขย้อนหลังของทั้งชุดผู้อ่านจะต้องหลีกเลี่ยงการเปรียบเทียบชุด PoU ในรายงานนี้หลายรุ่นพวกเขาควรอ้างอิงถึงรายงานล่าสุดรวมถึงค่าในอดีต นี่เป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีนี้เนื่องจากการลดลงอย่างมีนัยสำคัญของชุดของการประมาณการ PoU ที่เกิดจาก PoU ปรับปรุงสำหรับประเทศจีน (ดูกล่อง 1)

ฉบับนี้ขยายการคาดการณ์ไปยัง 2030 เพื่อให้ข้อบ่งชี้เบื้องต้นว่าโลกกำลังติดตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย SDG ของ Zero Hunger ในปี 2030 หรือไม่ สิ่งนี้ทำนอกเหนือจากการแก้ไขตามปกติเนื่องจากการประมวลผลข้อมูลใหม่และโดยไม่ต้องคาดการณ์การโจมตีของ COVID-19

การแก้ไขประจำ

หนึ่งในการแก้ไขตามปกติเกี่ยวข้องกับชุดข้อมูลประชากรที่ใช้สำหรับทุกประเทศ ตัวเลขประชากรแห่งชาติได้มาจากโอกาสของประชากรโลกที่เผยแพร่โดยกองประชากรของกรมเศรษฐกิจและสังคมของสำนักเลขาธิการสหประชาชาติในเดือนมิถุนายน 2019 เป็นที่น่าสังเกตว่าการประมาณการประชากรชุดใหม่นำเสนอตัวเลขที่แตกต่างสำหรับปีก่อนหน้าเนื่องจากชุดสถิติอย่างเป็นทางการได้รับการแก้ไขย้อนหลังทุกครั้งที่มีข้อมูลใหม่และความไม่สอดคล้องกันได้รับการแก้ไข ตัวเลขประชากรในแง่ของอายุและองค์ประกอบทางเพศมีผลกระทบหลายประการสำหรับการประมาณการ PoU พวกเขาเข้าสู่การคำนวณระดับต่อหัวของแหล่งพลังงานอาหาร (DES) ประมาณการความต้องการพลังงานอาหารขั้นต่ำ (MDER) ประมาณการค่าสัมประสิทธิ์การเปลี่ยนแปลงของการบริโภคอาหารที่สามารถตรวจสอบความแตกต่างในความต้องการพลังงาน (CV|r) และพารามิเตอร์ที่ใช้ในการคำนวณจำนวนคนที่ขาดสารอาหาร ข้อมูลใหม่จากการปรับปรุง 2019 ของโอกาสประชากรโลกลดระดับของ MDER และ CV |r ที่ประเมินไว้ก่อนหน้านี้ส่งผลให้ระดับ PoU ลดลงเมื่อเทียบกับการประเมินจากปีก่อน

การแก้ไขที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ FAO ดำเนินการเป็นประจำคือการอัปเดตชุดข้อมูลอาหารที่ใช้ในการประเมิน DES โดยเฉลี่ย ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2019 กองสถิติของ FAO ได้ใช้วิธีการที่ดีขึ้นในการรวบรวมข้อมูลอาหารซึ่งนำไปสู่การปรับปรุงชุดอาหารในทุกประเทศในโลก ในเดือนธันวาคม 2019 โดเมนของชุดอาหารใหม่ถูกเพิ่มเข้าไปใน FAOSTAT ด้วยซีรีส์ตั้งแต่ปี 2014 ถึง 2017 ชุดนี้จะขยายไปถึงปี 2018 สำหรับทุกประเทศภายในสิ้นปี 2020 คาดว่าจะเปิดตัวนี้, ข้อมูลของชุดอาหารใหม่ที่ยังไม่ได้เผยแพร่สำหรับ 50 ประเทศใน 2018 ถูกนำมาใช้เพื่อปรับปรุงการประมาณการการใช้พลังงานอาหารในประชากร, ซึ่งแจ้งการประมาณการ PoU ใน 2018 นำเสนอในรายงานนี้. การแก้ไขของชุดอาหารมีความสำคัญสำหรับหลายประเทศซึ่งไปที่อุปสงค์อาหารที่เข้มงวดมากขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาที่คาดไว้

ในที่สุด, เป็นข้อมูลการบริโภคอาหารใหม่จากการสำรวจในครัวเรือนได้รับการทำ, แก้ไขประมาณการของค่าสัมประสิทธิ์ของการเปลี่ยนแปลง (CV) ของต่อหัวของระดับนิสัย, การใช้พลังงานอาหารประจำวันในประชากรได้รับการพิจารณาสำหรับไม่กี่ประเทศและปี. ตั้งแต่ฉบับสุดท้ายของรายงานนี้, 25 การสำรวจใหม่จากต่อไปนี้ 13 ประเทศได้รับการประมวลผลเพื่อปรับปรุง CV: บังคลาเทศ, จีน, โคลอมเบีย, เอกวาดอร์, เอธิโอเปีย, เม็กซิโก, มองโกเลีย, โมซัมบิก, ไนจีเรีย, ปากีสถาน, เปรู, ซูดานและไทย. เมื่อการประเมิน CV ใหม่จากแบบสำรวจพร้อมใช้งานสำหรับประเทศทั้งหมดจะถูกแก้ไขการเชื่อมต่อจุดข้อมูลล่าสุดที่มีอยู่ไปยังจุดล่าสุดผ่านการแทรกแซงเชิงเส้นอย่างไรก็ตามสำหรับประเทศส่วนใหญ่การสำรวจล่าสุดที่มีอยู่ย้อนกลับไปในปี 2014 หรือก่อนหน้านั้น

เมื่อประมาณการที่เชื่อถือได้ของความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารอย่างรุนแรงตามระดับประสบการณ์ความไม่มั่นคงของอาหาร (FI_{sev}) – ดูส่วนถัดไปใน [SDG Indicator 2.1.2](#) – มีให้บริการสำหรับประเทศส่วนประกอบของ CV ของการบริโภคอาหารที่เชื่อมโยงกับความแตกต่างของรายได้ในหมู่ครัวเรือน (CV/y) ได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติม การปรับปรุงจะขึ้นอยู่กับแนวโน้มใน FI_{sev} จาก 2015 หรือปีของการสำรวจการบริโภคอาหารที่มีอยู่ล่าสุดถ้าหลังเป็นล่าสุด การปรับปรุงจะทำเพื่อจับแนวโน้มล่าสุดในความเหลื่อมล้ำการบริโภคอาหาร ในการเชื่อมต่อระหว่าง FI_{sev} และ CV มีเพียงเศษเสี้ยวของการเปลี่ยนแปลงในค่า PoU ที่อาจนำมาประกอบกับการเปลี่ยนแปลงความไม่เท่าเทียมกันในการบริโภคอาหาร

ประมาณการ

ในการขยายการคาดการณ์ของ PoU เพื่อประเมินโอกาสในการบรรลุเป้าหมาย Zero Hunger ภายในปี 2030 มีการปฏิบัติตามวิธีการตามการคาดการณ์องค์ประกอบพื้นฐานสามอย่างของ PoU ที่ประมาณการแยกต่างหากสำหรับแต่ละประเทศ PoU และจำนวนค่าที่ขาดสารอาหาร (NoU) ถูกรวมในระดับภูมิภาคและระดับโลก ประการแรกมีการใช้ขนาดและองค์ประกอบประชากรที่คาดการณ์ (ตัวแปรมัธยฐาน) ซึ่งพร้อมใช้งานจาก *กลุ่มเป้าหมายประชากรโลก* สิ่งนี้ทำให้สามารถประมาณการค่าของ MDER และ CV |ถึง 2030

ประการที่สองชุดเวลาปัจจุบันของ DES ทั้งหมดตั้งแต่ปี 2005 ถึง 2017/2018 คาดการณ์ว่าปี 2030 โดยใช้การเรียบแบบเอ็กซ์โพเนนเชียลรุ่นง่าย ๆ ซึ่งถือว่าค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการสังเกตในอดีตที่มีน้ำหนักที่สลายตัวเป็นทวีคูณเมื่อการสังเกตมีอายุมากขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งการสังเกตล่าสุดยิ่งน้ำหนักที่เกี่ยวข้องสูงขึ้นเท่านั้น จากนั้น DES ทั้งหมดจะถูกหารด้วยจำนวนประชากรที่คาดการณ์ไว้เพื่อให้บังชี้ถึงวิวัฒนาการในระดับต่อหัว

ในที่สุดแนวโน้มใน CV ตามการประมาณการจาก 2015 หรือนับจากวันที่มีการสำรวจล่าสุดถึง 2030 ตามหลักการเดียวกันที่แนะนำการปรับปรุง CV ถึง 2019

สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมรวมถึงวิธีการประมาณการถึง 2030 ดูหมายเหตุวิธีการในภาคผนวก 1B และ 2

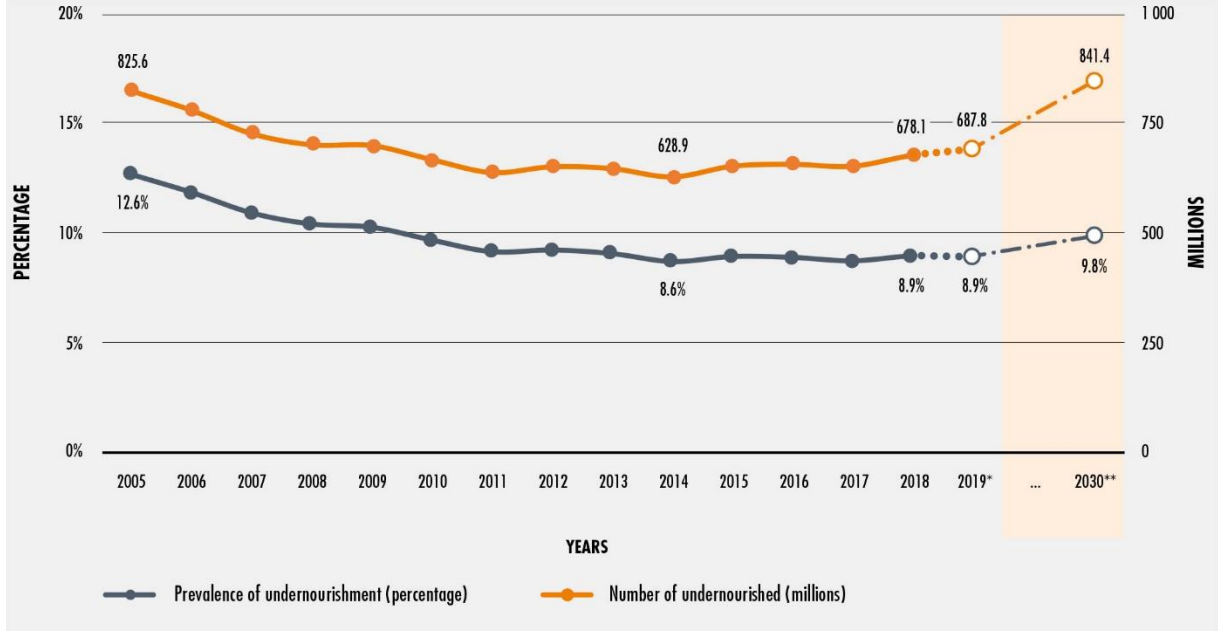
รายงานนี้นำเสนอการประเมินผ่านปี 2019 ตามข้อมูลที่มีอยู่ในเดือนมีนาคม 2020 ก่อนที่การระบาดของ COVID-19 จะเริ่มถือครอง ความท้าทายในการกำจัดความหิวและสร้างความมั่นใจในการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย และมีคุณค่าทางโภชนาการสำหรับทุกคนตอนนี้ดูเหมือนจะน่ากลัวมากขึ้น ตัวเลขและการคาดการณ์ที่รายงานในส่วนนี้และใน**มาตรา 1.2**ให้ภาพว่าความไม่มั่นคงของอาหารและการขาดสารอาหารในโลกจะมีวิวัฒนาการอย่างไร ในแง่นี้มันเป็นการประเมินที่สำคัญที่จะใช้เป็นพื้นฐานในการประเมินผลกระทบของการระบาดใหญ่ต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

ตัวบ่งชี้ SDG 2.1.1 ความชุกของ undernourishment (PoU)

รายงานฉบับล่าสุดสามฉบับได้นำเสนอหลักฐานว่าความหิวโหยในโลกลดลงมานานหลายทศวรรษตามที่วัดโดยใช้ PoU ได้สิ้นสุดลงอย่างน่าเสียดาย หลักฐานเพิ่มเติมและการปรับปรุงข้อมูลที่สำคัญหลายอย่างรวมถึงการแก้ไขซีรีส์ PoU ทั้งหมดสำหรับประเทศจีน (ดู**กล่อง 1 และ 2**) แสดงให้เห็นว่าเกือบ 690 ล้านคนในโลก (8.9 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลก) คาดว่าจะได้รับน้อยเกินไปในปี 2019 (**รูปที่ 1 ตารางที่ 1 และ 2**) การแก้ไขในแง่ของข้อมูลใหม่ซึ่งส่งผลให้การเปลี่ยนแปลงลงแบบคู่ขนานของซีรีส์ PoU ทั่วโลกทั้งหมดยืนยันข้อสรุปของรายงานฉบับที่ผ่านมา: จำนวนคนที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหยในโลกยังคงเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ แนวโน้มนี้เริ่มต้นในปี 2014 และขยายไปถึงปี 2019 ขณะนี้มีผู้ด้อยค่ามากกว่าในปี 2014 เกือบ 60 ล้านคนเมื่อความชุกอยู่ที่ร้อยละ 8.6 - เพิ่มขึ้น 10 ล้านคนระหว่างปี 2018 ถึง 2019

รูปที่ 1

จำนวนผู้ด้อยค่าในโลกยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในปี 2019 หากแนวโน้มล่าสุดไม่ย้อนกลับเป้าหมาย SDG 2.1 ZERO HUNGER จะไม่ตอบสนอง

NOTES: Projected values in the figure are illustrated by dotted lines and empty circles. The shaded area represents projections for the longer period from 2019 to the 2030 target year. The entire series was carefully revised to reflect new information made available since the publication of the last edition of the report; it replaces all series published previously. * See Box 2 for a description of the projection method. ** Projections to 2030 do not consider the potential impact of the COVID-19 pandemic. SOURCE: FAO.

ตารางที่ 1

ความชุกของ UNDERNOURISHMENT (POU) ในโลก, 2005–2019

Prevalence of undernourishment (%)								
	2005	2010	2015	2016	2017	2018	2019*	2030**
WORLD	12.6	9.6	8.9	8.8	8.7	8.9	8.9	9.8
AFRICA	21.0	18.9	18.3	18.5	18.6	18.6	19.1	25.7
Northern Africa	9.8	8.8	6.2	6.3	6.6	6.3	6.5	7.4
Sub-Saharan Africa	23.9	21.3	21.2	21.4	21.4	21.4	22.0	29.4
Eastern Africa	32.2	28.9	26.9	27.1	26.8	26.7	27.2	33.6
Middle Africa	35.5	30.4	28.2	28.8	28.7	29.0	29.8	38.0
Southern Africa	4.9	5.4	7.0	8.0	7.0	7.9	8.4	14.6
Western Africa	13.8	12.1	14.3	14.2	14.6	14.3	15.2	23.0
ASIA	14.4	10.1	8.8	8.5	8.2	8.4	8.3	6.6
Central Asia	11.0	7.7	3.0	3.0	3.0	3.0	2.7	< 2.5
Eastern Asia	7.6	3.8	< 2.5	< 2.5	< 2.5	< 2.5	< 2.5	< 2.5
South-eastern Asia	17.3	11.7	10.5	10.0	9.8	9.8	9.8	8.7
Southern Asia	20.6	15.4	14.4	13.8	13.1	13.8	13.4	9.5
Western Asia	11.8	10.4	10.7	11.1	11.1	11.2	11.2	13.1
<i>Western Asia and Northern Africa</i>	10.9	9.7	8.6	8.9	9.0	8.9	9.0	10.4
LATIN AMERICA AND THE CARIBBEAN	8.7	6.7	6.2	6.7	6.8	7.3	7.4	9.5
Caribbean	21.3	17.5	17.3	17.0	16.6	17.0	16.6	14.4
Latin America	7.8	5.9	5.4	6.0	6.1	6.6	6.7	9.1
Central America	8.1	7.9	7.9	8.6	8.3	8.4	9.3	12.4
South America	7.6	5.1	4.4	4.9	5.2	5.8	5.6	7.7
OCEANIA	5.6	5.4	5.5	5.9	6.0	5.7	5.8	7.0
NORTHERN AMERICA AND EUROPE	< 2.5	< 2.5	< 2.5	< 2.5	< 2.5	< 2.5	< 2.5	< 2.5

■ On track
■ Off track – some progress
■ Off track – no progress or worsening

NOTES: * Projected values. ** The projections up to 2030 do not reflect the potential impact of the COVID-19 pandemic. For country compositions of each regional/subregional aggregate, see Notes on geographic regions in statistical tables inside the back cover. See [Box 2](#), Annexes 1B and 2 for a description of how the projections are made.

SOURCE: FAO.

ตารางที่ 2

จำนวนผู้ด้อยค่าในโลก, 2005–2019

Number of undernourished (millions)								
	2005	2010	2015	2016	2017	2018	2019*	2030**
WORLD	825.6	668.2	653.3	657.6	653.2	678.1	687.8	841.4
AFRICA	192.6	196.1	216.9	224.9	231.7	236.8	250.3	433.2
Northern Africa	18.3	17.8	13.8	14.4	15.5	15.0	15.6	21.4
Sub-Saharan Africa	174.3	178.3	203.0	210.5	216.3	221.8	234.7	411.8
Eastern Africa	95.0	98.1	104.9	108.4	110.4	112.9	117.9	191.6
Middle Africa	39.7	40.0	43.5	45.8	47.2	49.1	51.9	90.5
Southern Africa	2.7	3.2	4.4	5.1	4.5	5.2	5.6	11.0
Western Africa	36.9	37.0	50.3	51.2	54.2	54.7	59.4	118.8
ASIA	574.7	423.8	388.8	381.7	369.7	385.3	381.1	329.2
Central Asia	6.5	4.8	2.1	2.1	2.2	2.1	2.0	n.r.
Eastern Asia	118.6	60.6	n.r.	n.r.	n.r.	n.r.	n.r.	n.r.
South-eastern Asia	97.4	70.1	66.7	63.9	63.4	64.2	64.7	63.0
Southern Asia	328.0	264.0	263.1	256.2	245.7	261.0	257.3	203.6
Western Asia	24.3	24.2	27.6	29.2	29.5	30.4	30.8	42.1
<i>Western Asia and Northern Africa</i>	42.6	42.0	41.4	43.6	45.0	45.4	46.4	63.5
LATIN AMERICA AND THE CARIBBEAN	48.6	39.6	38.8	42.4	43.5	46.6	47.7	66.9
Caribbean	8.4	7.2	7.4	7.3	7.1	7.3	7.2	6.6
Latin America	40.1	32.4	31.4	35.1	36.3	39.3	40.5	60.3
Central America	11.8	12.4	13.4	14.7	14.4	14.7	16.6	24.5
South America	28.4	20.0	18.0	20.4	21.9	24.6	24.0	35.7
OCEANIA	1.9	2.0	2.2	2.4	2.4	2.4	2.4	3.4
NORTHERN AMERICA AND EUROPE	n.r.	n.r.	n.r.	n.r.	n.r.	n.r.	n.r.	n.r.

■ On track
■ Off track – some progress
■ Off track – no progress or worsening

NOTES: * Projected values. ** The projections up to 2030 do not reflect the potential impact of the COVID-19 pandemic. n.r. = not reported, as the prevalence is less than 2.5 percent. Regional totals may differ from the sum of subregions, due to rounding. For country compositions of each regional/subregional aggregate, see Notes on geographic regions in statistical tables inside the back cover. See Box 2, Annexes 1B and 2 for a description of how the projections are made.

SOURCE: FAO.

มีสาเหตุหลายประการที่ทำให้ความหิวเพิ่มขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ภาวะเศรษฐกิจที่อ่อนแอ นิ่ง หรือทรุดโทรม เป็นสาเหตุพื้นฐานของการเพิ่มความยากจนและด้อยค่า การชะลอตัวทางเศรษฐกิจและการชะลอตัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่วิกฤตการณ์ทางการเงินของ 2008-2009 มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อความหิวผ่านช่องทางต่างๆ¹ แม้จะมีความคืบหน้าอย่างมีนัยสำคัญในหลายประเทศที่ยากจนที่สุดในโลก และอัตราความยากจนมากลดลงในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมาจากมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ไปประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์, เกือบ 10 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกยังคงอาศัยอยู่ที่ USD 1.90 ต่อวันหรือน้อยกว่า, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแอฟริกาใต้ซารารและเอเชียใต้.² หนี้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในเศรษฐกิจที่ยากจนจำนวนมากในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา, มีหนี้รวมถึงเกือบ 170 เปอร์เซ็นต์ของ GDP ใน 2018,³ จึงก่อให้เกิดความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นทั่วโลกและแนวโน้มการเติบโตที่อ่อนแอในหลายประเทศเกิดใหม่และการพัฒนา.

การพึ่งพาการส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์และการนำเข้าสินค้าโภคภัณฑ์ในระดับสูงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้หลายประเทศและภูมิภาคมีความเสี่ยงต่อแรงกระแทกจากภายนอกมากขึ้น ความเหลื่อมล้ำขนาดใหญ่ในการกระจายรายได้สินทรัพย์และทรัพยากรพร้อมกับการขาดนโยบายการคุ้มครองทางสังคมที่มีประสิทธิภาพยังทำลายการเข้าถึงอาหารโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนยากจนและเปราะบาง ภาวะเศรษฐกิจที่ไม่สมดุลของโครงสร้างและการรวมกรอบนโยบายมีปฏิสัมพันธ์กับสาเหตุทางธรรมชาติและที่มนุษย์ทำเพื่อกระตุ้นความยากจนและความหิวโหย

ความถี่ที่เพิ่มขึ้นของเหตุการณ์สภาพอากาศที่รุนแรงสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงและการแพร่กระจายของ ศัตรูพืชและโรคที่เกี่ยวข้องในช่วง 15 ปีที่ผ่านมาเป็นปัจจัยที่นำไปสู่วงจรชั่วร้ายของความยากจนและความหิว โหยโดยเฉพาอย่างยิ่งเมื่อรุนแรงขึ้นจากสถาบันที่เปราะบางความขัดแย้งความรุนแรงและการพลัดถิ่นอย่าง กว้างขวางของประชากร^{4,5,6,7} จำนวนผู้พลัดถิ่นในโลกในปี 2018 สูงกว่า 70 เปอร์เซนต์ในปี 2010 ถึง 70.8 ล้าน คนส่วนใหญ่เป็นเจ้าภาพโดยประเทศกำลังพัฒนา²

เกษตรกรรายย่อยและชุมชนที่พึ่งพาความสามารถในการผลิตอาหารของตนเองโดยตรงได้รับผลกระทบจาก ปรากฏการณ์เหล่านี้มากขึ้น นอกจากนี้ความชุกของความหิวโหยยังสูงขึ้นในประเทศที่มีการเติบโตของประชากร อย่างรวดเร็วและการเข้าถึงการดูแลสุขภาพและการศึกษาที่ไม่ดี สิ่งนี้สร้างการเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างความ มั่นคงด้านอาหารโภชนาการและสุขภาพของประชากรซึ่งจะส่งผลกระทบต่อโอกาสของการเติบโตทางเศรษฐกิจ และการพัฒนา

รูปที่ 1 ระบุว่าโลกไม่ได้ติดตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย SDG 2.1 Zero Hunger ภายในปี 2030 ประมาณการรวม ของแนวโน้มล่าสุดในขนาดและองค์ประกอบของประชากร, ในความพร้อมของอาหารทั้งหมด, และในระดับของ ความไม่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงอาหารจุดเพิ่มขึ้นของ PoU เกือบ 1 จุดเปอร์เซ็นต์. เป็นผลให้จำนวนทั่วโลก ของคนด้อยค่าในปี 2030 จะเกิน 840 ล้าน (ดูกล่อง 2 และภาคผนวก 2 สำหรับคำอธิบายของวิธีการฉาย)

ประมาณการเหล่านี้สำหรับ 2030 ระบุว่าเป้าหมาย 2.1 ของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน 2030 - "โดย 2030 ความ หิวสิ้นสุดและให้แน่ใจว่าการเข้าถึงโดยทุกคน, โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจนและคนในสถานการณ์ที่เปราะบาง รวมถึงทารกเพื่อความปลอดภัยมีคุณค่าทางโภชนาการและอาหารที่เพียงพอตลอดทั้งปี" - จะไม่พบเว้นแต่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องในทุกระดับตั้งแต่การย่อยจนถึงปีสากลดำเนินการอย่างเร่งด่วนและสอดคล้องกันเพื่อ ย้อนกลับแนวโน้มปัจจุบัน^A

รายงานสามฉบับสุดท้ายของรายงานนี้แนะนำเสนอชุดคำตอบที่เกี่ยวข้องต่อไป ฉบับปี 2017⁴ เสนอคำแนะนำที่เป็น รูปธรรมสำหรับการสร้างและเสริมสร้างความยืดหยุ่นเพื่อป้องกันความมั่นคงด้านอาหารจากผลกระทบของความ ขัดแย้ง (pp. 73–75) ฉบับปี 2561⁷ นำนโยบายและโปรแกรมมาใช้เพื่อสร้างความยืดหยุ่นของการดำรงชีวิตและ ระบบอาหารต่อแรงกระแทกและความเครียดจากสภาพอากาศ (pp 105–111) ฉบับปี 2562¹ นำเสนอชุด คำแนะนำเพื่อลดผลกระทบของความเปราะบางทางเศรษฐกิจต่อความมั่นคงด้านอาหารและการสร้างการหลบหนี อย่างยั่งยืนจากความหิวโหยและการขาดสารอาหาร (pp. 102–118)

นี่คือสถานการณ์คาดการณ์ในปี 2030 ตามแนวโน้มในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาโดยไม่พิจารณาผลกระทบที่ไม่รู้จักจาก การแพร่ระบาดของ COVID-19 การระบาดใหญ่มีแนวโน้มที่จะเร่งการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้หิวโหยอย่างน้อยใน อนาคตอันใกล้ สิ่งนี้ตอกย้ำถึงความจำเป็นในการดำเนินการอย่างเร่งด่วนเพื่อกลับสู่เป้าหมาย Zero Hunger ผลกระทบที่เป็นไปได้ของการแพร่ระบาดของ COVID-19 ต่อแนวโน้มความมั่นคงด้านอาหารสำหรับโลกในปี 2030 มีการหารือในกล่อง 3.

BOX 3

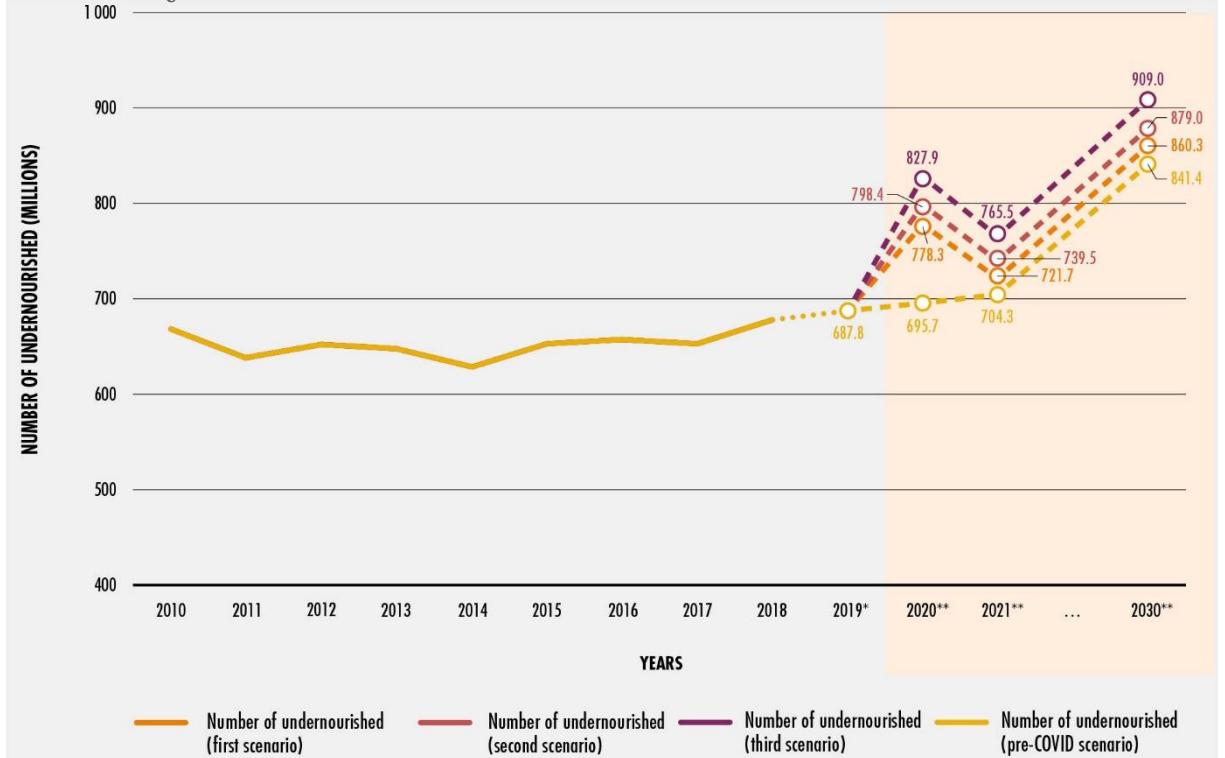
การระบาดของ COVID-19 อาจส่งผลกระทบต่อความหิวโหยในโลกอย่างไร

รายงานนี้แนะนำเสนอการคาดการณ์ (รูปที่ 1) ของขอบเขตของความหิวโหยในโลกอาจอยู่ใน 2030 ถ้าแนวโน้มของ ทศวรรษที่ผ่านมาสังเกตจนถึงปลายปีที่แล้วคือการดำเนินการต่อ (ดูกล่อง 2 และภาคผนวก 1B และ 2) ในขณะที่ จะกด (มิถุนายน 2020) การระบาดของ COVID-19 กำลังแพร่กระจายไปทั่วโลกอย่างชัดเจนภัยคุกคามร้ายแรง ต่อความมั่นคงด้านอาหาร ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การระบาดใหญ่จะเปิดเผยผู้คนมากขึ้นต่อความไม่มั่นคงของอาหาร และเร่งการเพิ่มขึ้นของจำนวนคนที่หิวโหยเว้นแต่จะมีการดำเนินการทันที เท่าที่การระบาดของ COVID-19 จะ ยังคงอยู่ไม่เป็นที่รู้จักทั้งในแง่ของขอบเขตและความรุนแรงการคาดการณ์ที่ให้ไว้ที่นี่จะต้องถูกมองว่าเป็นเบื้องต้น

มีหลายวิธีที่การระบาดใหญ่อาจส่งผลกระทบต่อระบบอาหารและความมั่นคงด้านอาหาร^{14,15,16} เป็นที่ชัดเจนว่าการระบาดของ COVID-19 กำลังส่งแรงกระแทกให้กับทั้งอุปสงค์และด้านความต้องการของระบบอาหารทั่วโลก ในด้านอุปทาน COVID-19 เองอาจไม่จำเป็นต้องสร้างการขาดแคลนอาหารเนื่องจากการผลิตพืชอาหารที่สำคัญ (ข้าวสาลีข้าวโพดและถั่วเหลือง) คาดว่ายังคงสูงกว่าค่าเฉลี่ยในปี 2020¹⁷ แต่การระบาดใหญ่ได้สร้างการหยุดชะงักตามห่วงโซ่อุปทานอาหารแล้ว มาตรการกวดเก็บ COVID-19 ได้ จำกัด การเคลื่อนไหวของแรงงานในพื้นที่ที่ขึ้นอยู่กับแรงงานตามฤดูกาลหรือแรงงานข้ามชาติและทำให้เข้าถึงตลาดและขนส่งอาหารได้ยากทั้งในประเทศและต่างประเทศ การหยุดชะงักต่อไปของโลจิสติกส์อาจขัดขวางฤดูปลูกใหม่

ในด้านอุปสงค์การล็อกดาวน์ครั้งใหญ่ทั่วโลกคาดว่าจะขัดขวางความสามารถของผู้คนในการเข้าถึงอาหารและสร้างภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง สิ่งนี้จะทำให้ยากที่จะจ่ายอาหารโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกลุ่มที่ยากจนและเปราะบาง ประเทศที่มีรายได้ต่ำและปานกลางมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมากที่สุดเนื่องจากไม่มีกลไกฉุกเฉินและเงินทุนเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและปกป้องความเสี่ยงมากที่สุด เป็นผลให้วิกฤตเศรษฐกิจโลกที่ก่อให้เกิดการระบาดใหญ่มีแนวโน้มที่จะสร้างกระเปาะใหม่ของความไม่มั่นคงของอาหารแม้ในประเทศที่ไม่จำเป็นต้องมีการแทรกแซงก่อนหน้านี้

การระบาดใหญ่ของ COVID-19 อาจส่งผลกระทบต่อความหิวโหยในโลกอย่างไร: สามสถานการณ์

NOTES: The shaded area represents the projections for the longer period from 2019 to the 2030 target year.
SOURCE: FAO.

การประเมินผลกระทบของ COVID-19 ต่อความมั่นคงด้านอาหารมาพร้อมกับความไม่แน่นอนในระดับสูง เนื่องจากขาดข้อมูลและความชัดเจนเกี่ยวกับอนาคตของเศรษฐกิจโลกจะมีลักษณะอย่างไร สถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นอาจใช้รูปร่างที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับชนิดของนโยบายที่จะวางในสถานที่และเวลาที่พวกเขาจะใช้เพื่อเริ่มแสดงผลกระทบของพวกเขา ในขณะที่เขียนการกักกันที่เรียกว่า "รูปร่างตัวยู" ดูเหมือนจะมีแนวโน้มมากขึ้นซึ่งอาจ

หมายถึงภาวะถดถอยในปี 2020 ตามด้วยการฟื้นตัวซึ่งมีความยาวไม่แน่นอน แต่เริ่มต้นในปี 2021 การกู้คืนดังกล่าวมีเงื่อนไขในคลื่นลูกที่สองของการติดเชื้อไม่ได้เป็นวัฏจักรหรือมีได้อย่างง่ายดาย

แม้ว่ามันจะยังเร็วเกินไปที่จะหาปริมาณผลกระทบอย่างเต็มที่จากการระบาดใหญ่, กล้องนี้นำเสนอผลของการวิเคราะห์เชิงปริมาณของผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นในแง่ของ PoU, เป็นแรงผลักดันจากโอกาสทางเศรษฐกิจทั่วโลก. การวิเคราะห์ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงว่าสถานการณ์ที่อธิบายไว้ในรูปที่ 1 อาจเปลี่ยนแปลงอย่างไรเมื่อผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจาก COVID-19 เป็นปัจจัย

เนื่องจาก COVID-19 ทำให้เกิดแรงกระแทกทั้งในด้านอุปสงค์และด้านอุปสงค์ของเศรษฐกิจโลกวิธีที่ง่ายที่สุดใน การวัดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับ PoU คือผลกระทบต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจโลก นี้โดยการรวมข้อมูลจาก แนวโน้มเศรษฐกิจโลกของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (WEO) ที่เผยแพร่ในเดือนเมษายนและปรับปรุงในเดือนมิถุนายน 2020,¹⁸ ด้วยการวิเคราะห์ทางสถิติของความสัมพันธ์ระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจและความพร้อมของอาหาร มันเป็นไปตามวิธีการและตัวอย่างประเทศของการออกกำลังกายก่อนหน้านี้ดำเนินการโดย FAO โดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ก่อนหน้านี้^{19,20}

จากช่วงเวลาของการจัดหาอาหารทั้งหมดและการเติบโตของ GDP มากกว่า 1995-2017 สำหรับประเทศส่วนใหญ่ในโลกการวิเคราะห์ทางสถิติแสดงให้เห็นว่าการลดการเติบโตของ GDP ส่งผลกระทบต่ออุปทานอาหารสุทธิในประเทศนำเข้าอาหารสุทธิและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่ขาดดุลอาหารที่มีรายได้ต่ำ (LIFDCs) โดยเฉลี่ยแล้ว 1 เปอร์เซ็นต์ของการลดการเติบโตของ GDP คาดว่าจะลดปริมาณอาหารในประเทศนำเข้าอาหารสุทธิลงร้อยละ 0.06 ในประเทศนำเข้าอาหารสุทธิที่ไม่มีรายได้น้อยและร้อยละ 0.306 ใน LIFDCs

WEO ของ IMF คาดการณ์การหดตัวของ 4.9 เปอร์เซ็นต์ใน GDP โลกในปี 2020, ตามด้วยการฟื้นตัวของ 5.4 เปอร์เซ็นต์ใน 2021. มันให้การประมาณการเฉพาะประเทศของการเปลี่ยนแปลง GDP ในปี 2020 และ 2021 ความยืดหยุ่นดังกล่าวข้างต้นที่ประเมินโดย FAO ถูกนำไปใช้โดยใช้การคาดการณ์การเติบโตของ GDP ในปี 2020 และ 2021 ไปยังประเทศนำเข้าอาหารสุทธิทั้งหมด (ความแตกต่างระหว่าง LIFDCs และ non-LIFDCs) เพื่อประมาณการการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปได้ในชุดของการจัดหาพลังงานอาหารทั้งหมด ใช้เพื่อคำนวณ PoU ภายใต้สถานการณ์สามสถานการณ์ซึ่งแสดงโดยสามบรรทัดที่แตกต่างกันในรูปที่แสดงด้านล่าง สถานการณ์จำลองสามสถานการณ์ตรงกันข้ามกับการคาดการณ์ที่นำเสนอในรูปที่ 1 โลกที่ไม่มี COVID-19

สถานการณ์แรกสร้างบน WEO ซึ่งคาดการณ์การเติบโตทางเศรษฐกิจโลกจะ -4.9 เปอร์เซ็นต์ในปี 2020 และ +5.4 เปอร์เซ็นต์ในปี 2021 ซึ่งใกล้เคียงกับการคาดการณ์ก่อนหน้านี้โดย IFPRI²¹ มันแสดงให้เห็นโดยเส้นสีส้มในรูป ผลการดำเนินงานทางเศรษฐกิจติดลบดังกล่าวในปี 2563 จะบ่งบอกถึงการเพิ่มขึ้นประมาณ 83 ล้านคนในปี 2563 (จาก 695.7 เป็น 778.3) ที่มาจากการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19

สถานการณ์ในแง่ดีที่สอง (เส้นสีแดง) เล็งเห็นถึง 2.1 เปอร์เซ็นต์จุดลดการเติบโตของ GDP ทั้งในปี 2020 และ 2021 เมื่อเทียบกับฐานหนึ่ง (กล่าวคือการเติบโตทางเศรษฐกิจโลกจะเฉลี่ย -7 เปอร์เซ็นต์และ +3.3 เปอร์เซ็นต์ ในปี 2020 และ 2021 ตามลำดับ) ในกรณีเช่นนี้การเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ที่ยากกว่าในปี 2020 จะเป็น 103 ล้านคน

สถานการณ์ในแง่ร้ายมากขึ้น (เส้นสีแดงเข้ม) หมายถึงการลดลงของ 5.1 จุดเปอร์เซ็นต์ในอัตราการเติบโตของ GDP เมื่อเทียบกับสถานการณ์แรกจึงสมมติว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจโลก -10 เปอร์เซ็นต์และ +0.3 เปอร์เซ็นต์ ในปี 2020 และ 2021 ตามลำดับ สถานการณ์นี้จะนำจำนวนผู้ที่ยากจนมาเกือบ 828 ล้านคนในปี 2020 ซึ่ง

มากกว่า 132 ล้านคนอาจเกิดจากผลกระทบของ COVID-19 การฟื้นตัวที่คาดหวังในปี 2021 จะทำให้จำนวนผู้ต้องภัยถึง 766 ล้านคนซึ่งมากกว่าประมาณการที่น่าเป็นห่วงอยู่แล้วในกรณีที่ไม่มีผลกระทบใหญ่ (ระบุโดยเส้นสีเหลือง)

ในทุกกรณีเศรษฐกิจโลกจะไม่ฟื้นตัวอย่างสมบูรณ์ในปี 2021

การวิเคราะห์จำกัดเฉพาะผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการระบาดของโรคในอุปกรณ์อาหารสุทธิตานั้นเนื่องจาก การคาดการณ์ก่อน COVID-19 สำหรับขนาดและองค์ประกอบของประชากรและความเหลื่อมล้ำในการบริโภคอาหารจะไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นการวิเคราะห์ที่ไม่ได้จับผลกระทบอย่างเต็มที่จากภาวะเศรษฐกิจถดถอยเนื่องจาก

ไม่ได้พิจารณาผลกระทบที่เป็นไปได้ในแง่ของความไม่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงอาหารภายในประเทศ ดังนั้นจึงอาจประมาณผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจาก COVID-19 ต่อความไม่มั่นคงของอาหารหากสถานการณ์การเติบโตทางเศรษฐกิจจำลองเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งสำคัญที่จะเน้นว่าตามที่นำเสนอใน WEO ของ IMF การวิเคราะห์สันนิษฐานว่าการกักกันจะเกิดขึ้นในสองปี เมื่อพิจารณาถึงความไม่แน่นอนในระดับสูงในช่วงเวลาของการฟื้นตัวนี้เป็นข้อ จำกัด ที่สำคัญในการประเมินนี้

ในขณะที่มันไม่สามารถพิจารณาการวิเคราะห์ที่แม่นยำและมีรายละเอียดก็แสดงให้เห็นว่าหากไม่มีการดำเนินการเพื่อป้องกันการหยุดชะงักที่คาดการณ์ได้ในระบบอาหารโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่ขาดดุลอาหาร COVID-19 จะมีความซับซ้อนมากขึ้นความท้าทายที่น่ากลัวอยู่แล้วในการเข้าถึงเป้าหมาย SDG ของ Zero Hunger

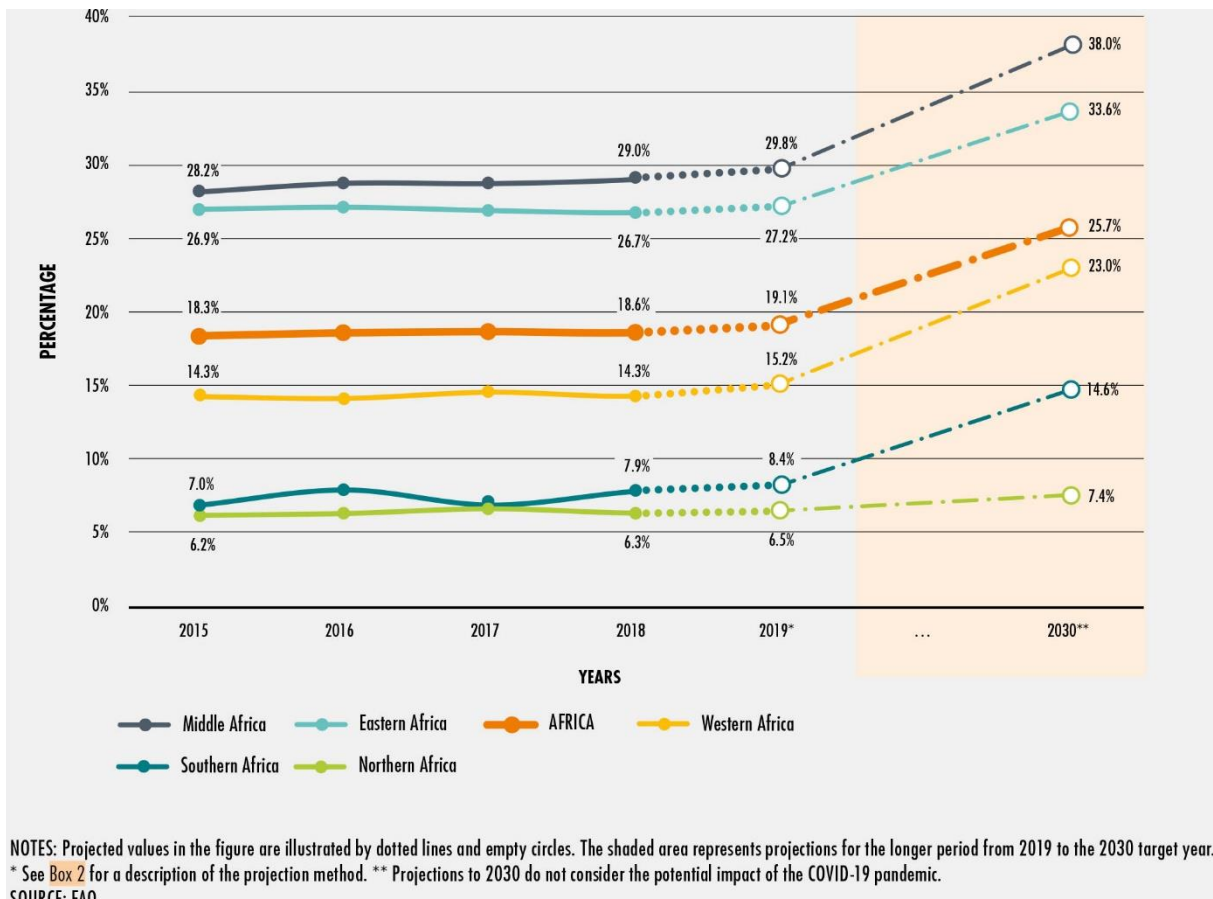
ตามการประมาณการ, PoU ในแอฟริกาเป็น 19.1 เปอร์เซ็นต์ของประชากรใน 2019, หรือมากกว่า 250 ล้านคน ต้องค่า, ขึ้นจาก 17.6 เปอร์เซ็นต์ใน 2014.^b ความชุกนี้มากกว่าสองเท่าของโลกโดยเฉลี่ย (8.9 เปอร์เซ็นต์) และเป็นที่สูงที่สุดในทุกภูมิภาค (ตาราง 1 และ 2)

ขชุดประวัติศาสตร์ที่สมบูรณ์ของ PoU ที่ระดับโลกระดับภูมิภาคและประเทศสามารถพบได้ในฐานข้อมูล FAOSTAT (มีจำหน่าย www.fao.org/faostat/en/#data/FS)

คนส่วนใหญ่ที่ขาดสารอาหารในแอฟริกาพบได้ในอนุภูมิภาคซารายอยซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเพิ่มขึ้นของคน ต้องค่าประมาณ 32 ล้านคนตั้งแต่ปี 2015 ความหิวโหยได้เพิ่มขึ้นทั่วแอฟริกาใต้สะฮาราตั้งแต่ปี 2014 แม้ว่าการเพิ่มขึ้นมีความสำคัญอย่างยิ่งในภาคตะวันออกเฉียงและตะวันตกรวมถึงในแอฟริกากลางที่มีประชากรถึง 29.8 เปอร์เซ็นต์ในปี 2019 (รูปที่ 2 ตารางที่ 1 และ 2)

FIGURE 2

POU ในแอฟริกาโดย SUBREGION, กับการคาดการณ์ถึง 2030. ระดับสูงสุดของ UNDERNOURISHMENT พบได้ในแอฟริกากลางและตะวันออกเฉียง

การชะลอตัวทางเศรษฐกิจและการชะลอตัวช่วยอธิบายการเพิ่มขึ้นของความหิวโหยในหลายส่วนของแอฟริกาใต้ ซาฮาราโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสองถึงสามปีที่ผ่านมา ตัวอย่างเช่นในแอฟริกาตะวันออกการเพิ่มขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ ใน undernourishment ได้เกิดขึ้นพร้อมกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ไม่พึงประสงค์เหล่านี้เช่นเดียวกับกรณีใน Côte d'Ivoire, แกมเบีย, กินีบิสเซา, มอริเตเนีย, ไนเจอร์และไนจีเรีย¹

นอกจากนี้ความขัดแย้งจำนวนมากส่งผลกระทบต่อการย่อยในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา รวมถึงในบรุนดีสาธารณรัฐ แอฟริกากลางโกตดิวัวร์สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโกลิเบียมาลีทางตะวันออกเฉียงเหนือของไนจีเรียและซูดาน ใต้^{4,8} เมื่อการหยุดชะงักดังกล่าวยังคงมีอยู่เป็นเวลานานพวกเขาทำให้ทุกมิติของความมั่นคงด้านอาหารบกพร่อง ตั้งแต่ความสามารถในการเข้าถึงอาหารความพร้อมของวัสดุสิ้นเปลืองและการดำรงชีวิตของชุมชนในชนบทพร้อมกับห่วงโซ่การผลิตที่รับประกันการกระจายอาหาร ความไม่มั่นคงที่ยืดเยื้อสามารถทำลายความยืดหยุ่นของระบบอาหารที่ทำงานได้ดีได้อย่างง่ายดาย

การเพิ่มขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ใน undernourishment ในแอฟริกากลางและบางส่วนของแอฟริกาตะวันออกผลจากการรวมกันของความรุนแรงอย่างกว้างขวางในประเทศเช่นสาธารณรัฐแอฟริกากลางและโซมาเลีย - ที่เกือบ ครึ่งหนึ่งของประชากรขาดสารอาหาร - และการลดลงของผลผลิตพืชเนื่องจากความแปรปรวนของสภาพ ภูมิอากาศ. ตัวอย่างเช่นใน Great Lakes และฮอร์นของพื้นที่แอฟริกาผลผลิตที่ไม่ดีของผลิตภัณฑ์ที่สำคัญเช่น ข้าวโพดข้าวฟ่างและน้ำมันดินได้ลดลงต่อไปในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา⁷ การปรากฏตัวที่สำคัญของผู้พลัดถิ่นจาก ประเทศเพื่อนบ้านได้เพิ่มความท้าทายที่ประเทศต่างๆต้องเผชิญอยู่แล้วเช่นสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก เอธิโอเปียเคนยาและซูดาน⁴

นอกจากนี้ภัยแล้งที่แพร่หลายซึ่งสร้างขึ้นโดย El Niño–South Oscillation (ENSO) มีส่วนทำให้ความไม่มั่นคง ของอาหารเพิ่มขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาในหลายประเทศของอนุภูมิภาคแอฟริกาตะวันออกและได้รวมถึง มาดากัสการ์แอฟริกาใต้แซมเบียและซิมบับเว⁷

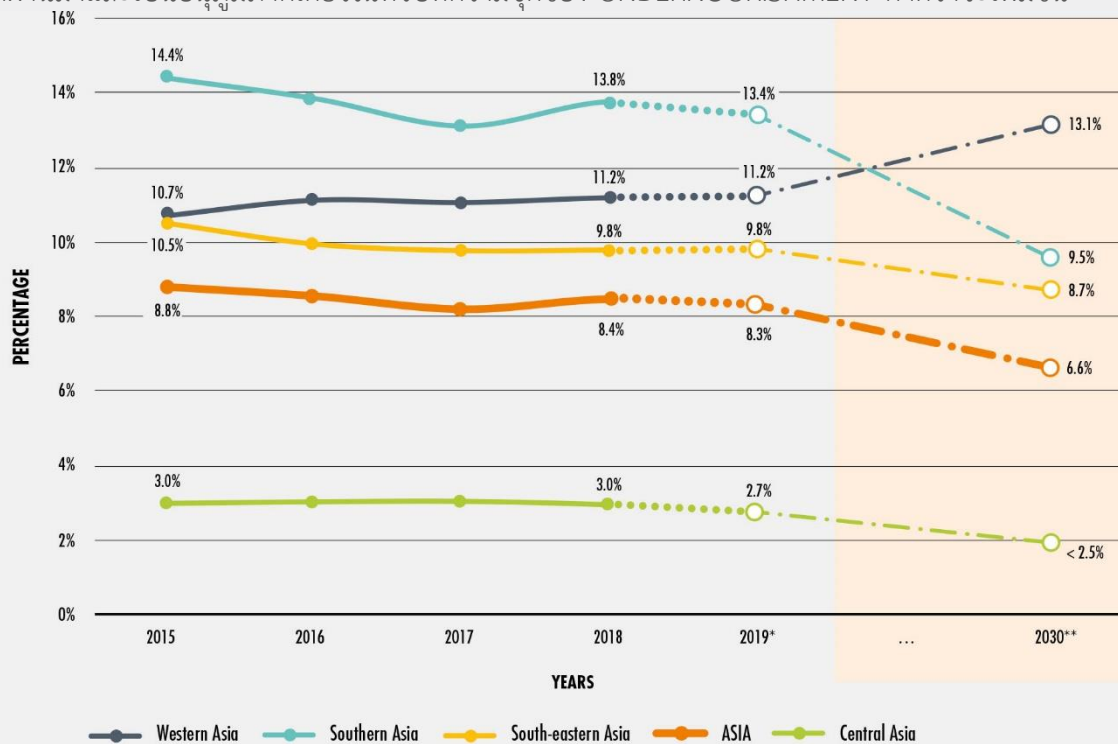
ในขณะที่เดียวกันการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมและการแข่งขันสำหรับทรัพยากรที่สำคัญเช่นที่ดินและน้ำมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นความรุนแรงและความขัดแย้งทางอาวุธทำให้วงกลมแห่งความหิวโหยและความยากจนรุนแรงขึ้น ตัวอย่างเช่นความขัดแย้งในดาร์ฟูร์ส่วนใหญ่เกิดจากสภาพภัยแล้งที่ยืดเยื้อ การแข่งขันระหว่างศิษยาภิบาลและเกษตรกรเป็นแหล่งของความขัดแย้งในฮอว์นแห่งแอฟริกาซึ่งลดความคล่องตัวเนื่องจากความรุนแรงส่งผลกระทบต่อรูปแบบการเพาะเลี้ยงและการเข้าถึงที่ดินและน้ำ เหตุการณ์ที่คล้ายกันได้กระตุ้นความขัดแย้งในส่วนอื่น ๆ ของ Sahel เช่นในกรณีของมาลีซึ่งทะเลทรายกำลังลดพื้นที่เพาะปลูกที่มีอยู่⁷

ในแง่ของแนวโน้มสำหรับ 2030 (ตารางที่ 1 และรูปที่ 2) แอฟริกาเป็นอย่างมีนัยสำคัญปิดการติดตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย Zero Hunger, แม้โดยไม่ต้องพิจารณาผลกระทบของ COVID-19. หากแนวโน้มล่าสุดยังคงมีอยู่ PoU จะเพิ่มขึ้นจาก 19.1 เป็น 25.7 เปอร์เซ็นต์ การขาดแคลนคาดว่าจะแย่ลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในอนุภูมิภาคซาราย่อย ภายในปี 2030 การเพิ่มขึ้นของ PoU จะนำจำนวนผู้หิวโหยในแอฟริกาไปเกือบ 433 ล้านคน 412 ล้านคนที่จะอยู่ในประเทศซาราย่อย (ตารางที่ 2)

เอเชียเป็นที่ตั้งของมากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนคนที่ขาดสารอาหารในโลก – ประมาณ 381 ล้านคนในปี 2019 อย่างไรก็ตาม PoU ในภูมิภาคคือ 8.3 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมดต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของโลก (8.9 เปอร์เซ็นต์) และน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของแอฟริกา (ตาราง 1 และ 2) นอกจากนี้ตั้งแต่ปี 2005 จำนวนผู้หิวโหยในเอเชียลดลงกว่า 190 ล้านคน ผลลัพธ์นี้สะท้อนให้เห็นถึงความคืบหน้าส่วนใหญ่ในอนุเขตภาคตะวันออกและภาคใต้ สถานการณ์ในการลบอื่น ๆ มีเสถียรภาพตั้งแต่ 2015 ยกเว้นเอเชียตะวันตก (ตาราง 1, 2 และรูปที่ 3) ซึ่งมันแย่ลงเนื่องจากวิกฤตการณ์ที่ยืดเยื้ออย่างกว้างขวาง

FIGURE 3

POU ในเอเชียโดย SUBREGION, กับการคาดการณ์ถึง 2030. เอเชียตะวันตกได้รับการปิดการติดตามในอดีตที่ผ่านมาและเป็นอนุภูมิภาคเดียวในทวีปที่ความชุกของ UNDERNOURISHMENT คาดว่าจะเพิ่มขึ้น

NOTES: Eastern Asia is not reported as the PoU is consistently below 2.5 percent in the period shown. Projected values in the figure are illustrated by dotted lines and empty circles. The shaded area represents projections for the longer period from 2019 to the 2030 target year. * See Box 2 for a description of the projection method. ** Projections to 2030 do not consider the potential impact of the COVID-19 pandemic.

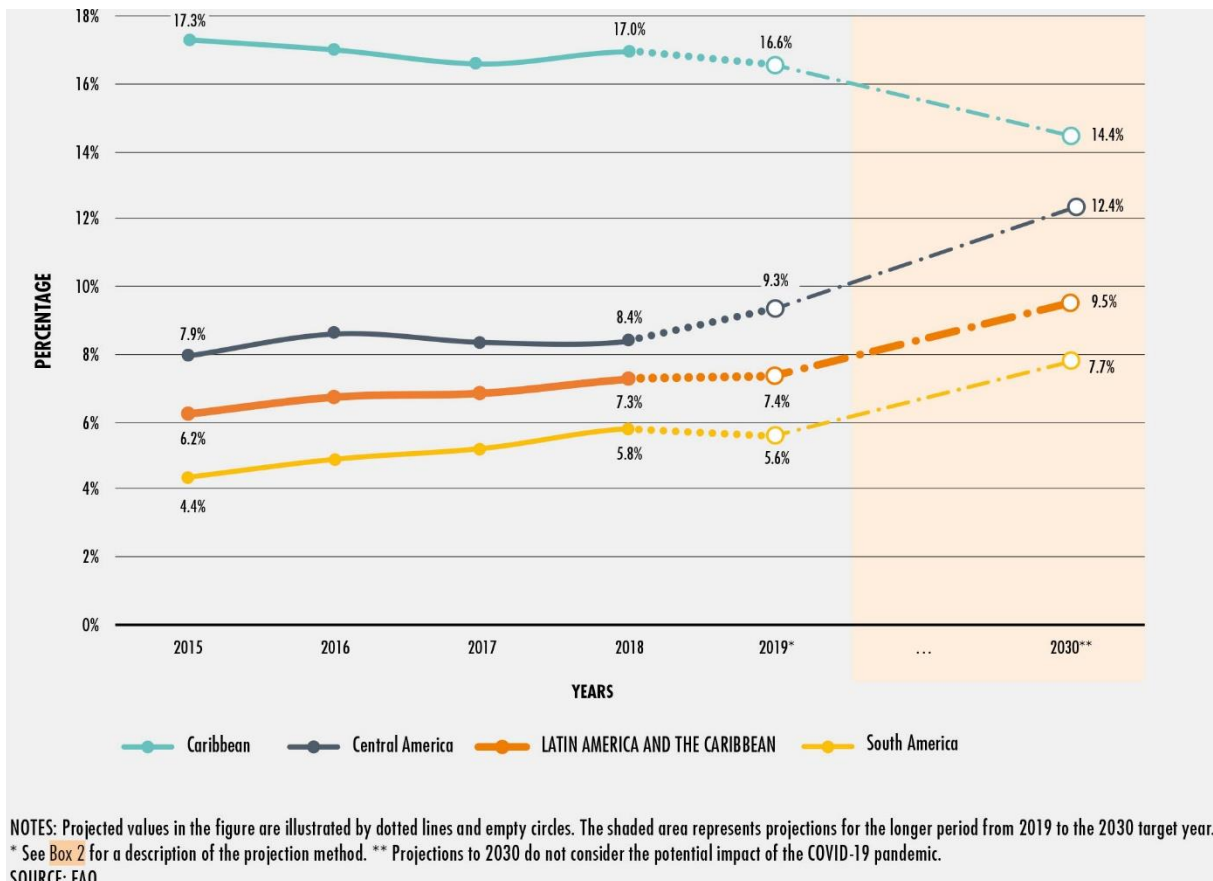
SOURCE: FAO.

สองอนุภูมิภาคที่แสดงการลดการต้อยค่า - เอเชียตะวันออกเฉียงและเอเชียใต้ - ถูกครอบงำโดยสองเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดของทวีป - จีนและอินเดีย แม้จะมีเงื่อนไขที่แตกต่างกันมากประวัติศาสตร์และอัตราความคืบหน้าการลดลงของความหิวในทั้งสองประเทศเกิดจากการเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาวลดความเหลื่อมล้ำและปรับปรุงการเข้าถึงสินค้าและบริการขั้นพื้นฐาน อัตราการเติบโตของ GDP เฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 8.6 และร้อยละ 4.5 ในประเทศจีนและอินเดียตามลำดับในช่วง 25 ปีที่ผ่านมา¹ ในเอเชียใต้มีความคืบหน้าอย่างมากในการลดความหิวโหยในช่วงสิบปีที่ผ่านมาในประเทศเช่นเนปาลปากีสถานและศรีลังกาเนื่องจากสภาพเศรษฐกิจที่ดีขึ้นเป็นส่วนใหญ่ ความขัดแย้งและความไม่แน่นอนเป็นตัวขับเคลื่อนหลักที่อยู่เบื้องหลังการเพิ่มขึ้นของความหิวโหยที่เห็นในเอเชียตะวันออกเฉียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความขัดแย้งในสาธารณรัฐอาหรับซีเรียและเยเมนได้เพิ่มการต้อยค่า ในเยเมนเศรษฐกิจตกต่ำหลังจากความขัดแย้งที่เริ่มขึ้นในปี 2015 ส่งผลให้เกิดการทำลายเครือข่ายการคุ้มครองทางสังคมและบริการพื้นฐานซึ่งก่อให้เกิดสถานะที่สำคัญของความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ ในสาธารณรัฐอาหรับซีเรียสงครามกลางเมืองที่เริ่มต้นในปี 2011 ได้ทำลายเศรษฐกิจโครงสร้างพื้นฐานการผลิตทางการเกษตรระบบอาหารและสถาบันทางสังคม ทั้งหมดนี้รุนแรงขึ้นจากการปรากฏตัวของประชากรที่พลัดถิ่นภายในจำนวนมากซึ่งส่งผลกระทบต่อประเทศเพื่อนบ้าน

ประมาณการสำหรับเอเชียใน 2030 (ตาราง 1, 2 และรูปที่ 3) แสดงให้เห็นว่ามีความคืบหน้าอย่างมีนัยสำคัญในการลดการต้อยค่าในทุกอนุภูมิภาคยกเว้นเอเชียตะวันตก (ดูกล่อง 2 สำหรับคำอธิบายวิธีการฉายภาพ) ที่ undernourishment เพิ่มขึ้น โดยไม่พิจารณาผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 เอเชียตะวันออกเฉียงและเอเชียกลางกำลังติดตามเพื่อตอบสนองเป้าหมาย SDG 2.1 ภายในปี 2030 เอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กำลังก้าวหน้า แต่อย่างไรก็ตามไม่ได้ติดตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายภายในปี 2030 แนวโน้มที่เพิ่มขึ้นในปัจจุบันในเอเชียตะวันตกเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายภายในปี 2030

ในละตินอเมริกาและแคริบเบียน PoU อยู่ที่ร้อยละ 7.4 ในปี 2019 ต่ำกว่าความชุกของโลกที่ร้อยละ 8.9 ซึ่งยังคงแปลเป็นเกือบ 48 ล้านคนที่ขาดแคลน ภูมิภาคนี้ได้เห็นความหิวโหยเพิ่มขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาโดยมีจำนวนผู้ต้อยกว่า 9 ล้านคนเพิ่มขึ้น 9 ล้านคนระหว่างปี 2015 ถึง 2019 แต่มีความแตกต่างที่สำคัญในหมู่อนุภูมิภาคแคริบเบียน, subregion กับความชุกสูงสุด, แสดงให้เห็นความคืบหน้าในระดับปานกลางในอดีตที่ผ่านมา, ในขณะที่ในอเมริกากลางและอเมริกาใต้, สถานการณ์ได้เลวร้ายลง (รูปที่ 4).

FIGURE 4
POU ในละตินอเมริกาและแคริบเบียนโดย SUBREGION, กับการคาดการณ์ถึง 2030. ประมาณการชี้ไปที่การบรรจบกันระหว่างอเมริกากลาง, ที่ UNDERNOURISHMENT คาดว่าจะเพิ่มขึ้น, และแคริบเบียน, ที่คาดว่าจะลดลง

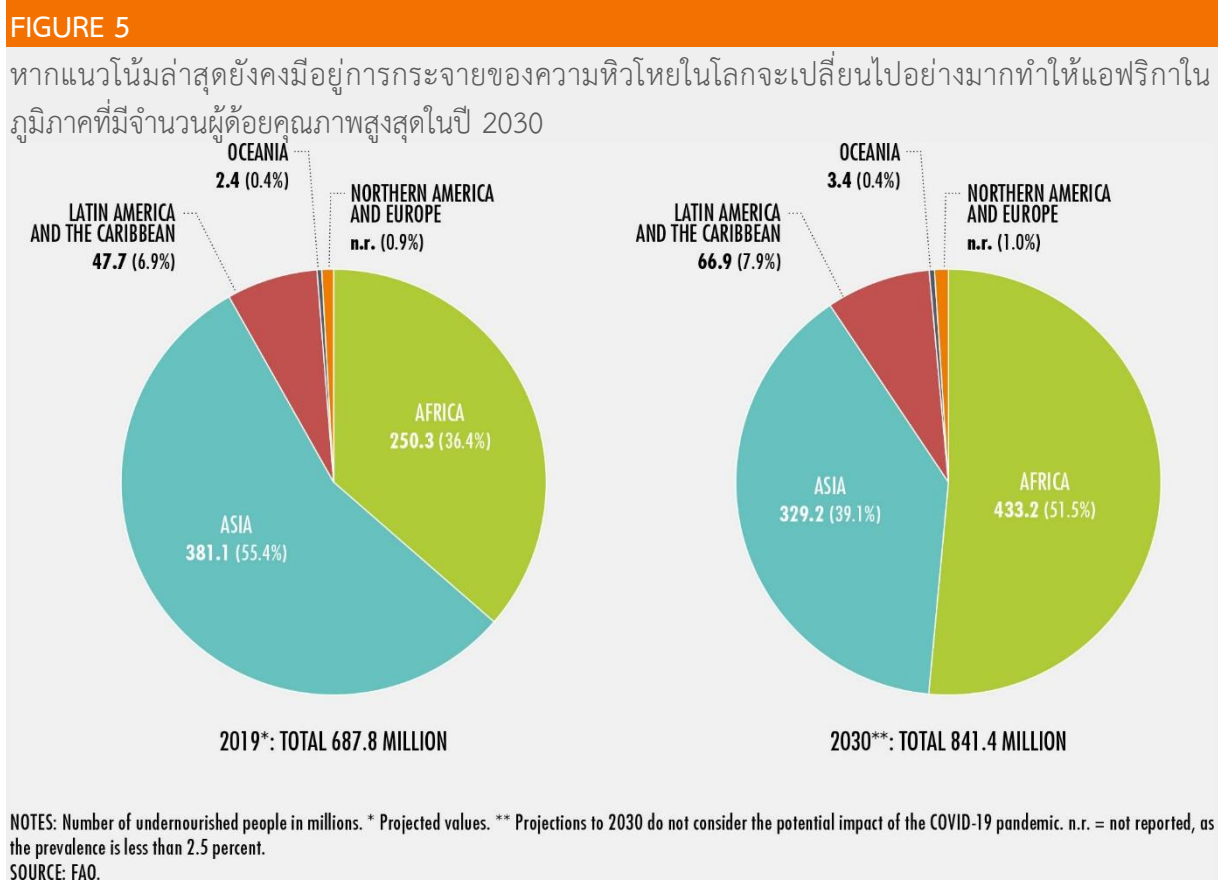

เช่นเดียวกับในภูมิภาคอื่น ๆ ความคืบหน้าและความพ่ายแพ้ในการลดความหิวโหยเป็นผลมาจากสภาวะเศรษฐกิจเหตุการณ์สภาพภูมิอากาศที่รุนแรงความไม่แน่นอนทางการเมืองและความขัดแย้ง ในทะเลแคริบเบียนพบสภาพอากาศที่รุนแรงที่สุดในเฮติซึ่งถูกกระทบจากการสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติและเหตุการณ์สภาพอากาศที่รุนแรงเช่นภัยแล้งน้ำท่วมคลื่นความร้อนและแผ่นดินไหว พวกเขามีส่วนทำให้เกิดสภาวะเศรษฐกิจที่เลวร้ายความยากจนที่แพร่หลายและระดับสูงของการด้อยค่า แม้จะมีการปรับปรุงบางอย่างในทศวรรษที่ผ่านมา ประมาณครึ่งหนึ่งของประชากรยังคงคาดว่าจะขาดสารอาหาร.

ในอเมริกาใต้การเพิ่มขึ้นของ undernourishment สังเกตในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาส่วนใหญ่ขับเคลื่อนโดยสถานการณ์ในเวเนซุเอลา (สาธารณรัฐโบลิวเรีย) ที่ PoU เพิ่มขึ้นจาก 2.5 เปอร์เซ็นต์ใน 2010–2012 เป็น 31.4 เปอร์เซ็นต์ใน 2017–2019 วิกฤตทางการเมืองและเศรษฐกิจที่ยังคงมีอยู่ยังคงกระตุ้นให้เกิดการลดลงของความมั่นคงด้านอาหารและระดับโภชนาการและคุณภาพ ส่วนใหญ่ของอุปทานอาหารของประเทศที่นำเข้า และการลดค่าของสกุลเงินโบลิวาร์คือการทำให้การนำเข้าอาหารมีราคาแพงมากขึ้น. ผลที่ตามมา, การนำเข้าเหล่านี้ลดลง 67 เปอร์เซ็นต์ใน 2016–2017, ในขณะที่ภาวะเงินเฟ้อสูงลดกำลังซื้อของครัวเรือนและความสามารถในการเข้าถึงอาหารและสินค้าพื้นฐานอื่น ๆ. ความรุนแรงของสถานการณ์ในประเทศได้ผลักดันจำนวนผู้ลี้ภัยที่หลบหนีไปยังประเทศเพื่อนบ้านโดยเฉพาะโคลัมเบียและเอกวาดอร์²

ภูมิภาคละตินอเมริกาและแคริบเบียนไม่ได้ดำเนินการติดตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย SDG 2.1 Zero Hunger ภายในปี 2030 (ตารางที่ 1 และ 2) ภูมิภาคนี้คาดว่าจะมีผู้หิวโหยมากกว่า 19 ล้านคนในปี 2030 เมื่อเทียบกับปี 2019 แม้จะไม่ได้พิจารณาถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 การเพิ่มขึ้นของจุด 3 เปอร์เซ็นต์ใน PoU คาดว่าจะเป็นอเมริกากลาง ในอเมริกาใต้ PoU คาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็น 7.7 เปอร์เซ็นต์เท่ากับเกือบ 36 ล้านคนในปี 2030 อนุภูมิภาคแคริบเบียนในขณะที่มีความคืบหน้าไม่ได้ดำเนินการติดตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายภายในปี 2030

โดยสรุป, แม้จะมีความคืบหน้ามากที่สุดในการลด undernourishment, เอเชียปัจจุบันเป็นบ้านมากกว่า 55 เปอร์เซ็นต์ของคนที่ขาดสารอาหารในโลก. แอฟริกา มี PoU สูงสุดและจำนวนคนด้อยโอกาสเป็นอันดับสองคิดเป็น 36.4 เปอร์เซ็นต์ของยอดรวมทั่วโลก ส่วนแบ่งที่เล็กกว่ามากจะเห็นได้ในละตินอเมริกาและแคริบเบียน (เกือบ 7 เปอร์เซ็นต์) และส่วนแบ่งที่เล็กกว่าในโอเชียเนียและภูมิภาคอื่น ๆ (รูปที่ 5 แผนภูมิพาย)

แม้จะไม่ได้พิจารณาผลกระทบของ COVID-19 แนวโน้มที่คาดการณ์ใน undernourishment จะเปลี่ยนการกระจายทางภูมิศาสตร์ของความหิวโหยของโลกอย่างมาก (รูปที่ 5 แผนภูมิพาย) ในขณะที่เอเชียจะยังคงเป็นบ้านของเกือบ 330 ล้านคนหิวใน 2030, ส่วนแบ่งของความหิวของโลกจะหดตัวลงอย่างมาก, ขอบเขตความคืบหน้าในประเทศที่มีประชากรสูงของเอเชียตะวันออกและภาคใต้. แอฟริกาจะแซงเอเชียเพื่อเป็นภูมิภาคที่มีจำนวนคนด้อยค่าสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 51.5 ของทั้งหมด ในทำนองเดียวกัน แต่ในระดับที่น้อยกว่าละตินอเมริกาและแคริบเบียนจะเป็นเจ้าภาพส่วนแบ่งที่ใหญ่กว่าเล็กน้อยของผู้คนที่ทุกข์ทรมานจากความหิวโหยในปี 2030 กว่าวันนี้

การคาดการณ์ของธนาคารโลกเกี่ยวกับความยากจนมากมีรูปแบบที่คล้ายกัน, กับ sub-Saharan แอฟริกา, และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความขัดแย้งได้รับผลกระทบเศรษฐกิจประปรายของภูมิภาค, กลายเป็นบ้านของหุนใหญ่ของคนยากจนของโลกใน 2030.¹⁰

ประมาณการเกี่ยวกับ undernourishment อาจมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากจากผลกระทบที่แตกต่างกันของการระบาดของ COVID-19 ทั่วภูมิภาค ขอบเขตของผลกระทบของการแพร่ระบาดยังคงได้รับการประเมินรายละเอียดเพิ่มเติมรวมถึงการวิเคราะห์สถานการณ์เบื้องต้นมีการรายงานในกล่อง 3

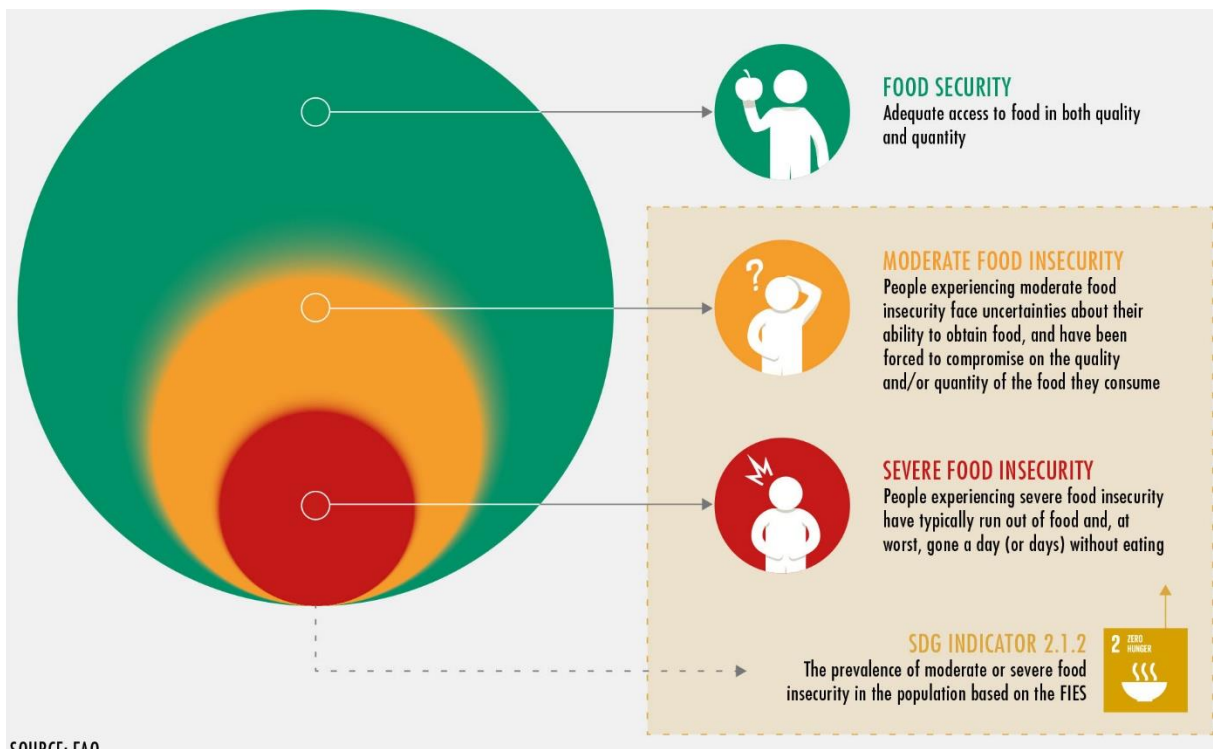
ตัวบ่งชี้ SDG 2.1.2 ความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารปานกลางหรือรุนแรงในประชากรขึ้นอยู่กับ FIES
ตั้งแต่ได้รับการแนะนำโดย FAO ใน 2014, เครื่องชี้ประสมการความไม่มั่นคงอาหาร (FIES) ได้กลายเป็นการอ้างอิงทั่วโลกอย่างรวดเร็วสำหรับการวัดความไม่มั่นคงของอาหารขึ้นอยู่กับข้อมูลในครัวเรือนและ / หรือแต่ละ

บุคคล หลายสถาบันที่รับผิดชอบการประเมินความมั่นคงด้านอาหารรวมถึงสำนักงานสถิติและหน่วยงานราชการอื่น ๆ ได้นำมาใช้เป็นเครื่องมือมาตรฐานสำหรับการรวบรวมข้อมูลความมั่นคงด้านอาหารในการสำรวจประชากร เป็นผลให้ชุดข้อมูลระดับชาติจำนวนมากกำลังพร้อมใช้งานเพื่อเสริมข้อมูล FAO ที่รวบรวมผ่าน Gallup World Poll ประจำปี (GWP) เพื่อสร้างประมาณการความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลางหรือรุนแรง (ตัวบ่งชี้ SDG 2.1.2)^๑

ในการประเมินทั่วโลกการตั้งค่าจะได้รับข้อมูล FIES ที่เหมาะสมและเชื่อถือได้จากการสำรวจระดับชาติขนาดใหญ่ ในขณะที่ข้อมูล FAO ที่เก็บรวบรวมใน GWP จะถูกใช้เพื่อรวบรวมการประมาณการสำหรับประเทศที่ไม่มีข้อมูลอื่น ๆ และ / หรือเพื่อเติมช่องว่างในแง่ของช่วงเวลา ในปีนี้ FIES หรือประสบการณ์ด้านความมั่นคงด้านอาหารเทียบเท่าจะปรับขนาดข้อมูลที่รวบรวมโดยสถาบันแห่งชาติสำหรับ 30 ประเทศครอบคลุมประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลก (ดูภาคผนวก 1B) เนื่องจากข้อมูลระดับชาติมักจะมีให้ใช้งานเพียงหนึ่งหรือสองปีในช่วงเวลาที่ตรวจสอบข้อมูล FAO จะถูกใช้เป็นแหล่งข้อมูลเสริมเพื่ออนุมานแนวโน้มและเสร็จสิ้นการประมาณการประจำปี ในทุกกรณีผลลัพธ์จะเปรียบเทียบได้ในทุกประเทศและทุกภูมิภาคโดยไม่คำนึงว่าแหล่งที่มาหลักคือข้อมูล FAO หรือข้อมูลระดับชาติอย่างเป็นทางการโดยการสอบเทียบเครื่องชั่งของประเทศโดยประมาณเทียบกับระดับอ้างอิงทั่วโลกของ FIES มาตรฐาน²²

เมื่อเทียบกับตัวบ่งชี้ SDG 2.1.1 ตัวบ่งชี้นี้มุ่งเน้นความสนใจเฉพาะเกี่ยวกับความไม่มั่นคงของอาหารปานกลาง (รูปที่ 6) ตามที่ระบุในรายงานฉบับปี 2019 คนที่ไม่ปลอดภัยด้านอาหารปานกลางไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการและเพียงพอได้อย่างสม่ำเสมอแม้ว่าจะไม่จำเป็นต้องทุกขั้วตามจากความหิวโหย ความไม่มั่นคงของอาหารในระดับนี้อาจส่งผลเสียต่อคุณภาพอาหาร (ดูมาตรา 1.3) และเพิ่มความเสี่ยงของการขาดสารอาหารในรูปแบบต่างๆและสุขภาพที่ไม่ดี นี่เป็นประเด็นสำคัญในวันนี้เมื่อผู้คนในหลายๆ ส่วนของโลกเริ่มเผชิญกับผลที่ตามมาของการแพร่ระบาดของ COVID-19 ในขณะที่ข้อมูล FIES ยังไม่ได้รับการรวบรวมในบริบทของการระบาดใหญ่, คาดว่าบางคนที่เคยปลอดภัยอาหารอาจประสบปัญหาใหม่ในการเข้าถึงอาหารเนื่องจากการหยุดชะงักในระบบการกระจายอาหาร, ข้อ จำกัด ในการเคลื่อนไหวและการสูญเสียรายได้.

FIGURE 6
คำอธิบายของระดับความรุนแรงของความไม่มั่นคงของอาหารที่วัดโดย FIES ในตัวบ่งชี้ SDG 2.1.2

SOURCE: FAO.

ตัวบ่งชี้ SDG 2.1.2 รายงานเกี่ยวกับขอบเขตของความไม่มั่นคงของอาหารในทุกระดับ (ปานกลางหรือรุนแรง) เพื่อให้การลดใด ๆ สามารถตีความได้ไม่ชัดเจนเป็นการปรับปรุง เช่นเดียวกับในรายงานฉบับก่อนหน้านี้นี้มันมีประโยชน์ในการสำรวจสถานการณ์ในแง่ของความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรงเท่านั้นเนื่องจากความสัมพันธ์ที่คาดหวังกับ PoU

ความไม่มั่นคงของอาหารอย่างรุนแรง

การประมาณการล่าสุดของเราชี้ให้เห็นว่า 9.7 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลก (น้อยกว่า 750 ล้านคนเล็กน้อย) ได้รับความไม่มั่นคงของอาหารในระดับที่รุนแรงในปี 2019 (ตารางที่ 3 และ 4)

TABLE 3

ความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารในระดับที่รุนแรงเท่านั้นและระดับปานกลางหรือรุนแรงวัดด้วยระดับประสบการณ์ความไม่มั่นคงของอาหาร, 2014–2019

	Prevalence of severe food insecurity						Prevalence of moderate or severe food insecurity					
	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2014	2015	2016	2017	2018	2019
WORLD	8.3	7.9	8.1	8.6	9.4	9.7	22.4	22.4	23.2	24.8	25.8	25.9
AFRICA	16.7	16.8	18.2	18.5	18.3	19.0	46.3	46.5	49.4	51.4	50.6	51.6
Northern Africa	10.2	9.0	10.4	11.0	9.3	8.7	29.7	26.4	30.0	36.8	31.1	28.6
Sub-Saharan Africa	18.2	18.6	20.0	20.2	20.3	21.3	50.3	51.2	53.9	54.8	55.1	56.8
Eastern Africa	23.5	23.8	25.2	24.5	23.9	24.7	58.0	57.9	61.7	61.1	60.2	61.4
Middle Africa	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.
Southern Africa	19.4	19.5	19.7	19.9	19.7	19.8	44.1	44.4	44.6	44.8	44.8	44.7
Western Africa	11.7	12.5	13.8	14.9	15.8	17.2	42.1	44.3	46.4	48.6	50.5	53.2
ASIA	8.0	7.5	7.1	7.6	9.1	9.2	19.4	18.9	18.9	20.6	22.6	22.3
Central Asia	1.6	1.4	2.0	2.8	2.2	2.3	8.5	9.1	10.0	13.9	13.6	13.2
Eastern Asia	0.8	0.8	1.5	1.7	1.9	1.3	6.0	5.9	6.3	10.0	9.6	7.4
South-eastern Asia	4.4	3.8	4.0	5.6	5.4	4.8	16.9	15.3	17.0	19.6	19.6	18.6
Southern Asia	15.9	14.8	13.1	13.3	16.9	17.8	31.6	30.8	30.1	29.4	34.6	36.1
Western Asia	8.3	8.7	8.8	9.8	9.4	9.0	28.0	28.0	26.9	28.9	28.1	28.5
<i>Western Asia and Northern Africa</i>	9.2	8.9	9.6	10.4	9.3	8.8	28.8	27.3	28.4	32.6	29.5	28.5
LATIN AMERICA AND THE CARIBBEAN	7.1	6.4	8.1	9.3	9.2	9.6	22.9	25.1	29.4	32.0	31.6	31.7
Caribbean	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.
Latin America	6.9	6.2	7.9	9.2	9.1	9.5	22.6	24.9	29.4	32.0	31.6	31.7
Central America	10.4	10.2	10.0	11.8	13.6	14.1	31.8	32.0	31.4	34.7	38.3	39.3
South America	5.5	4.6	7.1	8.1	7.2	7.6	18.8	22.0	28.6	30.9	28.8	28.5
OCEANIA	2.5	2.6	3.3	4.1	3.7	4.2	11.1	9.5	11.5	14.2	12.9	13.9
NORTHERN AMERICA AND EUROPE	1.4	1.4	1.3	1.2	1.0	1.1	9.4	9.4	8.8	8.5	7.6	7.9

NOTES: n.a. = not available, as data are available only for countries, representing less than 50 percent of the population in the region/subregion. For country compositions of each regional/subregional aggregate, see Notes on geographic regions in statistical tables inside the back cover.
SOURCE: FAO.

TABLE 4

จำนวนคนที่ประสบกับความไม่มั่นคงของอาหารในระดับที่รุนแรงเท่านี้และระดับปานกลางหรือรุนแรงวัดด้วยเครื่องซึ่งประสบการณ์ความไม่มั่นคงของอาหาร, 2014–2019

	Number of severely food insecure people (millions)						Number of moderately or severely food insecure people (millions)					
	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2014	2015	2016	2017	2018	2019
WORLD	602.0	586.0	605.5	646.4	717.5	746.0	633.5	649.5	735.2	874.5	1 969.6	2 001.1
AFRICA	192.0	198.7	220.5	230.0	233.1	248.5	534.1	549.5	599.6	640.0	646.2	674.5
Northern Africa	22.4	20.2	23.7	25.6	22.0	21.0	65.1	59.1	68.6	85.6	73.7	69.1
Sub-Saharan Africa	169.5	178.5	196.8	204.3	211.1	227.5	469.0	490.4	531.0	554.4	572.5	605.4
Eastern Africa	89.3	92.6	101.1	100.9	101.0	107.2	219.9	225.8	247.0	251.4	254.2	266.4
Middle Africa	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.
Southern Africa	12.0	12.3	12.6	12.9	12.9	13.2	27.4	28.0	28.5	29.1	29.4	29.8
Western Africa	39.9	43.9	49.9	55.1	60.2	67.4	144.0	155.7	167.6	180.2	192.6	208.1
ASIA	349.8	330.8	318.2	342.2	413.0	421.6	850.9	836.3	848.2	931.5	1 030.5	1 027.4
Central Asia	1.1	1.0	1.4	2.0	1.6	1.6	5.7	6.3	7.0	9.9	9.8	9.6
Eastern Asia	13.2	12.6	24.6	28.4	31.3	21.7	98.0	97.1	104.1	166.2	159.5	124.5
South-eastern Asia	27.4	24.0	25.8	36.5	35.1	31.8	105.7	97.0	108.8	127.0	128.4	122.8
Southern Asia	287.2	270.7	243.3	249.1	319.5	341.8	570.6	563.8	557.7	551.3	656.5	691.9
Western Asia	21.0	22.5	23.2	26.3	25.5	24.8	70.9	72.2	70.6	77.2	76.2	78.5
Western Asia and Northern Africa	43.5	42.7	46.9	51.9	47.4	45.7	136.0	131.3	139.2	162.7	149.9	147.6
LATIN AMERICA AND THE CARIBBEAN	43.8	40.2	51.0	59.0	59.0	62.4	141.5	156.8	185.6	203.3	202.6	205.3
Caribbean	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.
Latin America	39.8	36.3	46.7	54.5	54.4	57.7	129.9	144.6	172.6	189.8	189.2	191.7
Central America	17.3	17.3	17.1	20.4	23.8	25.0	53.0	54.0	53.7	60.1	67.2	69.7
South America	22.5	19.0	29.5	34.1	30.6	32.6	76.9	90.6	118.9	129.7	122.0	122.0
OCEANIA	1.0	1.0	1.3	1.7	1.6	1.8	4.4	3.8	4.7	5.8	5.4	5.9
NORTHERN AMERICA AND EUROPE	15.4	15.2	14.4	13.5	10.8	11.8	102.6	103.1	97.2	93.7	84.9	88.1

NOTES: n.a. = not available, as data are available only for a limited number of countries, representing less than 50 percent of the population in the region. For country compositions of each regional/subregional aggregate, see Notes on geographic regions in statistical tables inside the back cover.
SOURCE: FAO.

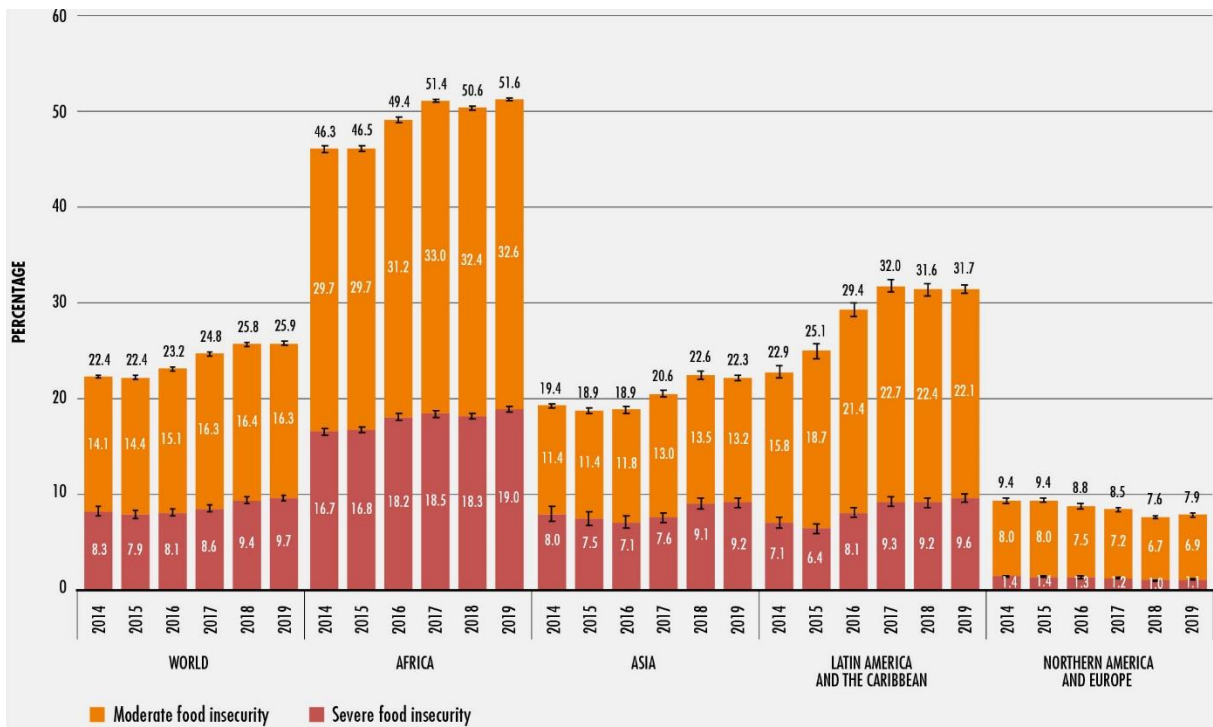
แม้ว่าจะได้รับโดยใช้ข้อมูลและวิธีการที่แตกต่างกัน, ความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรง (FI_{sev}) เป็นแนวคิดที่เปรียบได้กับ PoU นี้เป็นเพราะคนที่ประสบกับความไม่มั่นคงของอาหารอย่างรุนแรงตามที่วัดโดย FIES ไม่น่าจะได้รับอาหารเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการพลังงานอาหารของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง

ไม่น่าแปลกใจที่ความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรงในแอฟริกา (19 เปอร์เซ็นต์) อยู่ใกล้กับ PoU ในภูมิภาค (19.1 เปอร์เซ็นต์) **ตารางที่ 1** และสูงที่สุดในบรรดาภูมิภาคโลกทั้งหมด ในเอเชียความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรง (9.2 เปอร์เซ็นต์) ต่ำกว่าในละตินอเมริกาและแคริบเบียน (9.6 เปอร์เซ็นต์) แต่ไม่ต่ำเท่าในอเมริกาเหนือและยุโรป (1.1 เปอร์เซ็นต์) **(ตารางที่ 3)**

ในทุกภูมิภาคของโลกยกเว้นอเมริกาเหนือและยุโรปความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรงเพิ่มขึ้นจาก 2014 เป็น 2019 **(รูปที่ 7** บาร์สีเข้ม) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวโน้มล่าสุดใน PoU ในโลกและทั่วภูมิภาคตามที่ระบุในส่วนก่อนหน้าของรายงานนี้ ข้อยกเว้นเพียงอย่างเดียวคือเอเชียซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่เราได้กล่าวไว้ตามการประมาณการ PoU ก่อน COVID-19 ของเรา - ความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรงดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในปี 2018 และ 2019 เมื่อเทียบกับปีก่อน

FIGURE 7

ความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลางหรือรุนแรงส่งผลกระทบต่อหนึ่งในสี่ของประชากรโลกและเพิ่มขึ้นในช่วงหกปีที่ผ่านมา กว่าครึ่งของประชากรในแอฟริกาเกือบหนึ่งในสามในละตินอเมริกาและแคริบเบียนและมากกว่าหนึ่งในห้าในเอเชียเป็นอาหารที่ไม่ปลอดภัย

NOTES: Differences in total are due to rounding of figures to the nearest decimal point.

SOURCE: FAO.

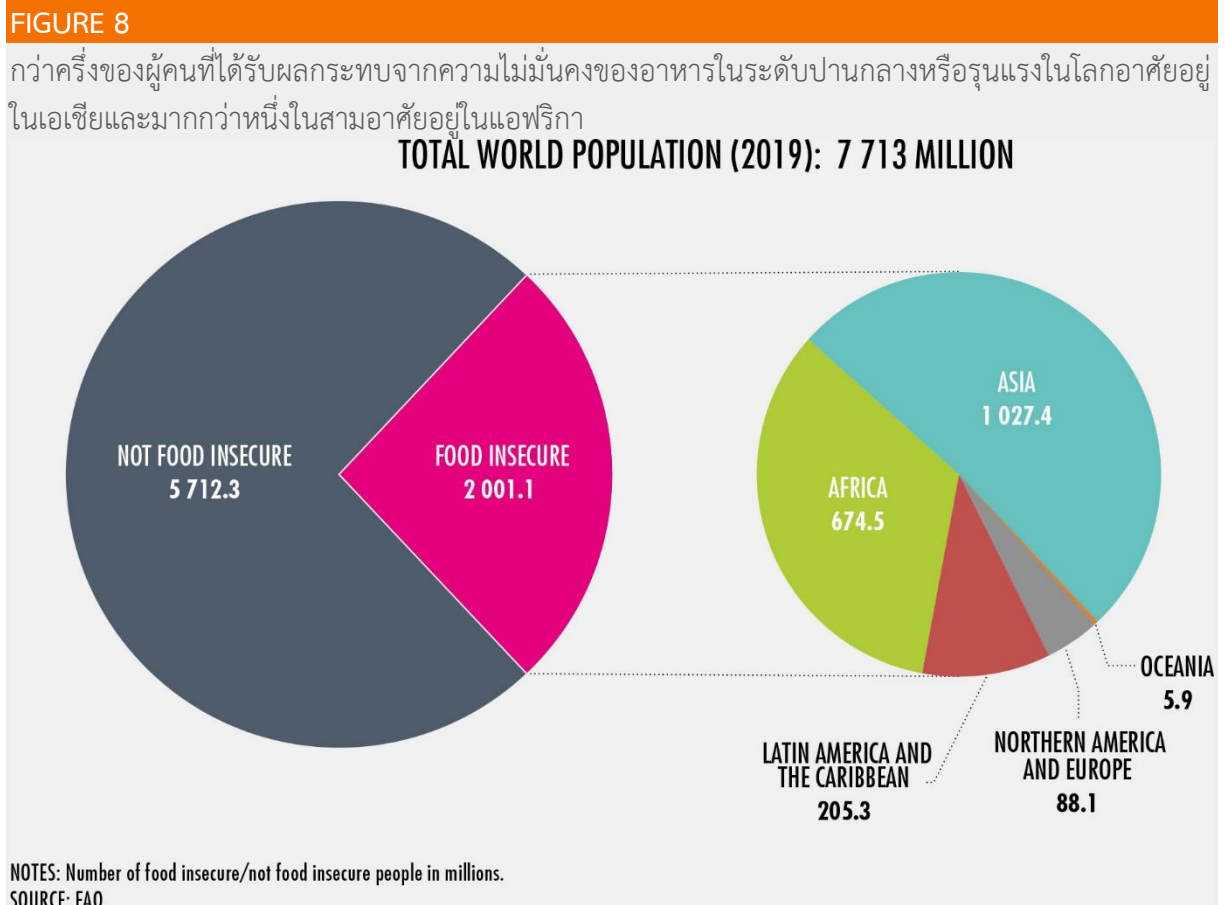
ความแตกต่างสามารถอธิบายได้ตามแนวโน้มที่แตกต่างกันของข้อมูลที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ ในขณะที่ข้อมูล FIES มีให้บริการเกือบแบบเรียลไทม์ข้อมูลการบริโภคอาหารจะไม่ถูกรวบรวมในการสำรวจในครัวเรือนเป็นประจำทุกปี ในขณะที่ PoU ประเมินการพึ่งพาข้อมูลที่อ้างอิงไม่ถี่, และบางครั้งหลายปีกลับ, พวกเขาอาจล้มเหลวในการสะท้อนปรากฏการณ์ที่มีผลต่อขอบเขตที่แท้จริงของความไม่เท่าเทียมกันในการบริโภคอาหาร. เมื่อมีข้อมูลการบริโภคอาหารล่าสุดทั้งสองชุดมีแนวโน้มที่จะมาบรรจบกันอย่างรวดเร็วมากขึ้น

ความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลางหรือรุนแรง

ในขณะที่ 746 ล้านคนที่เผชิญกับความไม่มั่นคงของอาหารอย่างรุนแรงมีความกังวลสูงสุด, เพิ่มเติม 16.3 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลก, หรือมากกว่า 1.25 พันล้านคน, มีประสบการณ์ความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลาง. ความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลางและรุนแรง (ตัวบ่งชี้ SDG 2.1.2) คาดว่าจะอยู่ที่ 25.9 เปอร์เซ็นต์ในปี 2019 สำหรับโลกโดยรวม สิ่งนี้แปลเป็นทั้งหมด 2 พันล้านคน (ตาราง 3 และ 4) ความไม่มั่นคงของอาหารทั้งหมด (ปานกลางหรือรุนแรง) ได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระดับโลกตั้งแต่ 2014 (รูปที่ 7) ส่วนใหญ่เป็นเพราะการเพิ่มขึ้นของความไม่มั่นคงของอาหารปานกลาง

รูปที่ 7 แสดงให้เห็นว่าความชุกของความไม่มั่นคงของอาหาร (ปานกลางหรือรุนแรง) ยังคงอยู่ในแนวโน้มขาขึ้นในแอฟริกา นี่คือการอธิบายโดยการเพิ่มขึ้นของภูมิภาคซาราย่อย แม้ว่าแอฟริกาเป็นที่ที่มีการสังเกตความไม่มั่นคงของอาหารทั้งหมดในระดับสูงสุด แต่อยู่ในละตินอเมริกาและแคริบเบียนที่ความไม่มั่นคงของอาหารเพิ่มขึ้นเร็วที่สุด: จาก 22.9 เปอร์เซ็นต์ในปี 2014 ถึง 31.7 เปอร์เซ็นต์ในปี 2019 เนื่องจากการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในอเมริกาใต้ (ตารางที่ 3) ในเอเชีย, ร้อยละของคนที่สัมผัสกับความไม่มั่นคงของอาหารปานกลางหรือรุนแรงยังคงมีเสถียรภาพจาก 2014 ถึง 2016, แล้วเริ่มเพิ่มขึ้นจาก 2017 บน. การเพิ่มขึ้นมีความเข้มข้นในเอเชียใต้ซึ่งความชุกของอาหารไม่มั่นคงเพิ่มขึ้นจากน้อยกว่าร้อยละ 30 ในปี 2017 เป็นมากกว่าร้อยละ 36 ในปี 2019 วิกฤตการณ์ระดับโลกที่เกิดจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 จะนำตัวเลขเหล่านี้ไปสู่ระดับที่สูงขึ้นมากแม้ในภูมิภาคของโลกเช่นอเมริกาเหนือและยุโรปซึ่งแบบดั้งเดิมมีอาหารที่ปลอดภัยมากขึ้น

รูปที่ 8 แสดงให้เห็นว่าวันนี้จาก 2 พันล้านคนที่ทุกข์ทรมานจากความไม่มั่นคงของอาหาร 1.03 พันล้านคนอยู่ในเอเชีย 675 ล้านคนในแอฟริกา 205 ล้านคนในละตินอเมริกาและแคริบเบียน 88 ล้านคนในอเมริกาเหนือและยุโรปและ 5.9 ล้านคนในโอเชียเนีย

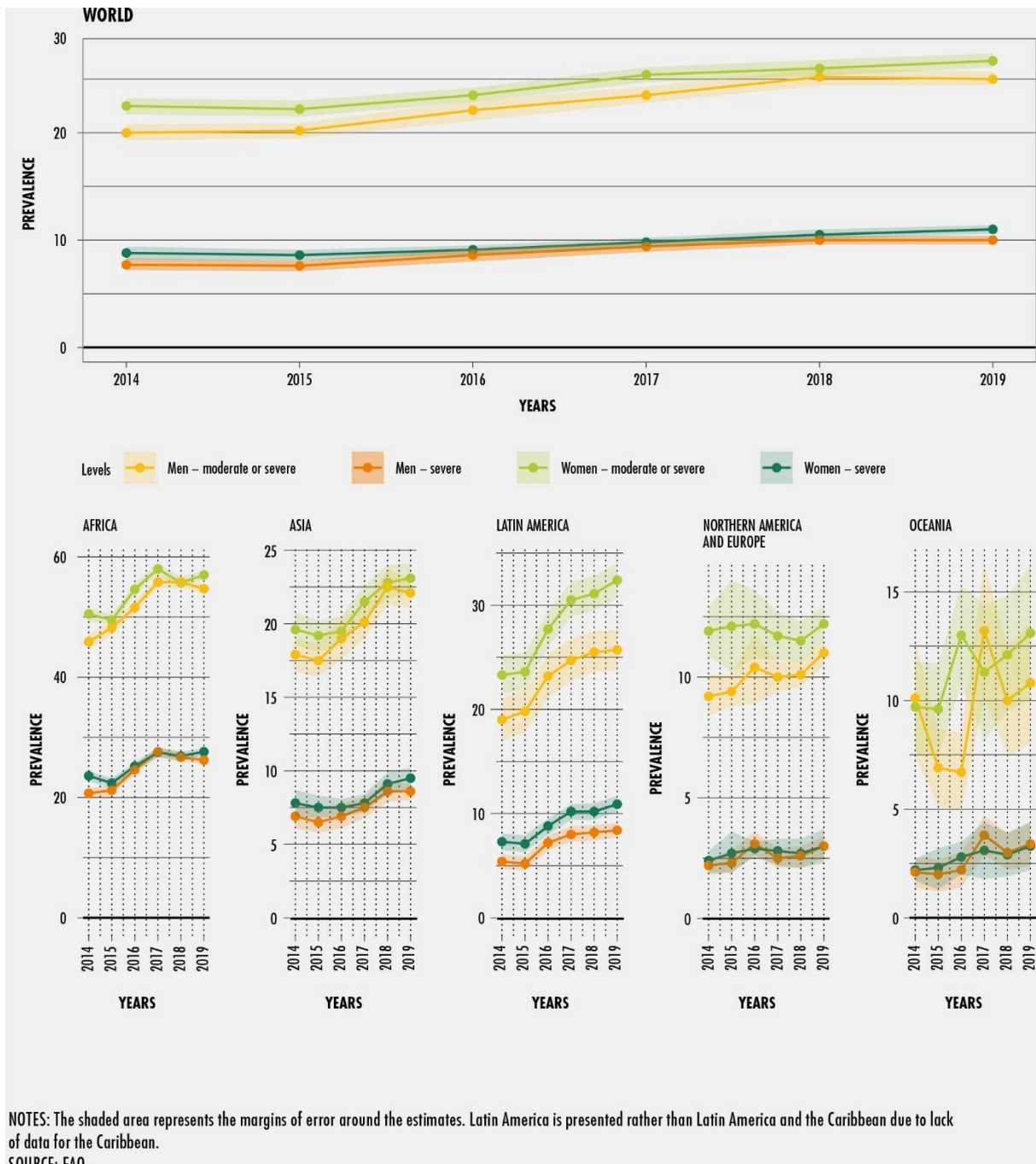

ความแตกต่างทางเพศในความไม่มั่นคงของอาหาร

ข้อมูล FIES ที่รวบรวมเป็นประจำทุกปีโดย FAO ในกว่า 140 ประเทศในระดับบุคคล (แทนที่จะเป็นครัวเรือน) ตั้งแต่ปี 2014 ถึง 2019 ให้โอกาสพิเศษในการวิเคราะห์ความแตกต่างในความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารในหมู่ชายและหญิง

รูปที่ 9 แสดงให้เห็นถึงความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารในระดับความรุนแรงที่แตกต่างกันในหมู่ชายและหญิงทั่วโลกและในทุกภูมิภาคโดยเน้นวิวัฒนาการตั้งแต่ปี 2014 ถึง 2019 ในระดับโลกความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลางหรือรุนแรงนั้นสูงกว่าผู้หญิงมากกว่าผู้ชายโดยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่พบในเกือบทุกปีสำหรับแอฟริกาและละตินอเมริกา สำหรับอเมริกาเหนือและยุโรปความแตกต่างมีขนาดเล็ก แต่มีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับปีส่วนใหญ่ สำหรับความไม่มั่นคงของอาหารที่รุนแรงความชุกยังสูงกว่าผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับโลกในปี 2019 และสำหรับละตินอเมริกาในหลายปี ในระดับโลกและมากขึ้นในแอฟริกาและละตินอเมริกาช่องว่างทางเพศในการเข้าถึงอาหารเพิ่มขึ้นจาก 2018 เป็น 2019 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับความรุนแรงปานกลางหรือรุนแรง

FIGURE 9
ทั่วโลกและในทุกภูมิภาคความชุกของความไม่มั่นคงของอาหารจะสูงขึ้นเล็กน้อยในผู้หญิงกว่าในผู้ชาย

การวิเคราะห์เชิงลึกที่ดำเนินการโดยการรวบรวมข้อมูล FIES ทั้งหมดที่เกิดขึ้นรวบรวมโดย FAO ตั้งแต่ปี 2014 ถึง 2018 ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของบุคคลที่ขาดการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอ²³ นอกเหนือจากการพบว่าความไม่มั่นคงของอาหารเป็นที่แพร่หลายมากขึ้นในหมู่ผู้หญิงโดยไม่คำนึงถึงระดับความรุนแรงคนที่มีความเสี่ยงสูงต่อความไม่มั่นคงของอาหารคือผู้ที่อยู่ใน quintile รายได้ต่ำสุดด้วยการศึกษาที่ต่ำกว่าการว่างงานด้วยปัญหาสุขภาพที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบทเป็นของกลุ่มอายุระหว่าง 25 ถึง 49 ปี และแยกหรือหย่าร้าง (ดูภาคผนวก 2 สำหรับคำอธิบายของวิธีการ)

หลังจากควบคุมลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมผู้หญิงยังคงมีโอกาสสูงประมาณ 13 เปอร์เซ็นต์ในการประสบกับความไม่มั่นคงของอาหารในระดับปานกลางหรือรุนแรงกว่าผู้ชายและใกล้เคียงกับโอกาสที่สูงขึ้นถึง 27 เปอร์เซ็นต์ของการเป็นอาหารที่ไม่ปลอดภัยอย่างรุนแรงในระดับโลก

ทั่วโลกช่องว่างทางเพศในความไม่มั่นคงของอาหารทั้งในระดับปานกลางหรือรุนแรงและรุนแรงลดลงเพียงเล็กน้อยจาก 2014 เป็น 2018 ช่องว่างทางเพศในความไม่มั่นคงของอาหารมีขนาดใหญ่ขึ้นในหมู่สตรีรายที่ยากจนและมีการศึกษาน้อยของประชากรและสำหรับผู้ที่ออกจากแรงงานที่มีปัญหาสุขภาพและผู้ที่อาศัยอยู่ในชนบท

ผลการวิจัยเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับรูปแบบของการเลือกปฏิบัติที่ทำให้การเข้าถึงอาหารยากขึ้นสำหรับผู้หญิงแม้ว่าพวกเขาจะมีรายได้และระดับการศึกษาเท่ากันและอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่คล้ายกันเช่นเดียวกับผู้ชาย

โดยสรุป การเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องของจำนวนหิวและอาหารที่ไม่ปลอดภัยคนในภูมิภาคส่วนใหญ่ของโลกเป็นที่น่าตกใจ มันอาจจะแย่งเมื่อเผชิญกับการระบาดของ COVID-19 โดยเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการทำซ้ำความพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย SDG ในสิบปีที่เหลือจนถึงปี 2030 แนวโน้มความไม่มั่นคงของอาหารที่อธิบายไว้ในส่วนนี้อาจมีผลกระทบทางโภชนาการซึ่งอาจทำให้การขาดสารอาหารแตกต่างกัน ส่วนถัดไปนำเสนอตัวเลขล่าสุดเกี่ยวกับความคืบหน้าในการยุติการขาดสารอาหารทุกรูปแบบโดยมีการคาดการณ์สำหรับ 2030 ส่วนนี้รวมถึงการมุ่งเน้นเป็นพิเศษกับความแคระแกร็นในวัยเด็ก